

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Rocznik 61

23 kwietnia 2018

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2018/C 142/01

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

1

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2018/C 142/02

Sprawa C-64/16: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 27 lutego 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal Administrativo – Portugalia) – Associação Sindical dos Juizes Portugueses / Tribunal de Contas (Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 19 ust. 1 TUE — Środki odwoławcze — Skuteczna ochrona sądowa — Niezawisłość sędziowska — Karta praw podstawowych Unii Europejskiej — Artykuł 47 — Obniżenie wynagrodzeń w krajowej służbie publicznej — Środki pakietu oszczędnościowego)

2

2018/C 142/03

Sprawa C-266/16: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 27 lutego 2018 r. [wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) – Zjednoczone Królestwo] – The Queen na wniosek Western Sahara Campaign UK / Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs, Secretary of State for Environment, Food and Rural Affairs (Odesłanie prejudycjalne — Porozumienie o partnerstwie w sektorze rybołówstwa pomiędzy Wspólnotą Europejską a Królestwem Marokańskim — Protokół ustalający uprawnienia do połowów przewidziane w porozumieniu — Akty zatwierdzające zawarcie porozumienia i protokołu — Rozporządzenia w sprawie podziału między państwami członkowskimi uprawnień do połowów ustalonych w protokole — Właściwość sądowa — Wykładnia — Ważność w świetle art. 3 ust. 5 TUE i prawa międzynarodowego — Zastosowanie tego porozumienia i tego protokołu do Sahary Zachodniej jak również do wód przyległych)

3

2018/C 142/04	Sprawa C-297/16: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 1 marca 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel București – Rumunia) – Colegiul Medicilor Veterinari din România (CMVRO) / Autoritatea Națională Sanitară Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor (Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 2006/123/WE — Usługi na rynku wewnętrznym — Przepisy krajowe zastrzegające na rzecz lekarzy weterynarii sprzedaż detaliczną i wykorzystanie weterynaryjnych produktów leczniczych, biologicznych i przeciwpasożytniczych — Swoboda przedsiębiorczości — Wymóg, aby kapitał podmiotów trudniących się sprzedażą detaliczną weterynaryjnych produktów leczniczych należał wyłącznie do lekarzy weterynarii — Ochrona zdrowia publicznego — Proporcjonalność)	4
2018/C 142/05	Sprawa C-301/16 P: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 28 lutego 2018 r. – Komisja Europejska / Xinyi PV Products (Anhui) Holdings Ltd [Odwołanie — Polityka handlowa — Dumping — Przywóz szkła solarnego pochodzącego z Chin — Rozporządzenie (WE) nr 1225/2009 — Artykuł 2 ust. 7 lit. b) i c) — Status przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej — Pojęcie „znaczących wahań, wynikających z przejścia od byłego nierynkowego systemu gospodarki” w rozumieniu art. 2 ust. 7 lit. c) tiret trzecie — Korzyści podatkowe]	4
2018/C 142/06	Sprawa C-307/16: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 28 lutego 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Naczelny Sąd Administracyjny – Polska) – Stanisław Pieńkowski / Dyrektor Izby Skarbowej w Lublinie [Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 2006/112/WE — Podatek od wartości dodanej (VAT) — Artykuł 131 — Artykuł 146 ust. 1 lit. b) — Artykuł 147 — Zwolnienia w eksporcie — Artykuł 273 — Przepisy państwa członkowskiego uzależniające możliwość korzystania ze zwolnienia od osiągnięcia minimalnego pułapu obrotów albo od zawarcia umowy z podmiotem uprawnionym do zwrotu VAT podróżnym]	5
2018/C 142/07	Sprawa C-387/16: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 28 lutego 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos vyriausioji administracinis teismas – Litwa) – Valstybinė mokesčių inspekcija prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos / Nidera BV [Odesłanie prejudycjalne — Podatki — Podatek od wartości dodanej (VAT) — Dyrektywa 2006/112/WE — Odliczenie podatku naliczonego — Artykuł 183 — Zwrot nadpłaconego VAT — Zwrot po terminie — Kwota odsetek za zwłokę należnych na podstawie prawa krajowego — Obniżenie tej kwoty z przyczyn niezależnych od podatnika — Dopuszczalność — Neutralność podatkowa — Pewność prawa]	6
2018/C 142/08	Sprawy połączone C-412/16 P i C-413/16 P: Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 1 marca 2018 r. – Ice Mountain Ibiza, SL / Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) [Odwołanie — Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie graficznych znaków towarowych ocean beach club ibiza i ocean ibiza — Wcześniejsze graficzne krajowe znaki towarowe OC ocean club i OC ocean club Ibiza — Rozporządzenie (WE) nr 207/2009 — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) — Względne podstawy odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd]	6
2018/C 142/09	Sprawa C-418/16 P: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 28 lutego 2018 r. – mobile.de GmbH, dawniej mobile.international GmbH / Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO), Rezon OOD [Odwołanie — Znak towarowy Unii Europejskiej — Rozporządzenie (WE) nr 207/2009 — Artykuł 15 ust. 1 — Artykuł 57 ust. 2 i 3 — Artykuł 64 — Artykuł 76 ust. 2 — Rozporządzenie (WE) nr 2868/95 — Zasada 22 ust. 2 — Zasada 40 ust. 6 — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Wnioski o unieważnienie prawa do znaku oparte na wcześniejszym krajowym znaku towarowym — Rzeczywiste używanie wcześniejszego znaku towarowego — Dowód — Oddalenie wniosków — Uwzględnienie nowych dowodów przez Izbę Odwoławczą Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) — Stwierdzenie nieważności decyzji Wydziału Unieważnień EUIPO — Przekazanie — Konsekwencje]	7
2018/C 142/10	Sprawa C-518/16: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 28 lutego 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sofijski gradski sad – Bułgaria) – „ZPT” AD / Narodno sabranie na Republika Bulgaria, Varhoven administrativen sad, Natsionalna agentsia za prihodite [Odesłanie prejudycjalne — Pomoc państwa — Rozporządzenie (WE) nr 1998/2006 — Artykuł 35 TFUE — Pomoc de minimis w formie ulgi podatkowej — Ustawodawstwo krajowe wyłączające z tej ulgi podatkowej inwestycje, których przedmiotem jest wytwarzanie produktów przeznaczonych na wywóz]	7

2018/C 142/11	Sprawy połączone C-523/16 i C-536/16: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 28 lutego 2018 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio – Włochy) – MA.T.I. SUD SpA / Centostazioni SpA (C-523/16), Duemme SGR SpA / Associazione Cassa Nazionale di Previdenza e Assistenza in favore dei Ragionieri e Periti Commerciali (CNPR) (C-536/16) (Odesłanie prejudycjalne — Zamówienia publiczne — Dyrektywa 2004/18/WE — Artykuł 51 — Uzupełnienie ofert — Dyrektywa 2004/17/WE — Wyjaśnienie ofert — Przepisy krajowe uzależniające uzupełnienie składanej dokumentacji przez oferentów od zapłaty kary pieniężnej — Zasady dotyczące udzielania zamówień publicznych — Zasada równego traktowania — Zasada proporcjonalności)	8
2018/C 142/12	Sprawa C-558/16: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 1 marca 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Kammergericht Berlin – Niemcy) – postępowanie wszczęte przez Doris Margret Lisette Mahnkopf (Odesłanie prejudycjalne — Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości — Rozporządzenie (UE) nr 650/2012 — Dziedziczenie i europejskie poświadczenie spadkowe — Zakres stosowania — Możliwość ujawnienia w europejskim poświadczeniu spadkowym udziału małżonka pozostającego przy życiu)	9
2018/C 142/13	Sprawa C-577/16: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 28 lutego 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Berlin – Niemcy) – Trinseo Deutschland Anlagengesellschaft mbH / Bundesrepublik Deutschland (Odesłanie prejudycjalne — Środowisko naturalne — System handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych w Unii Europejskiej — Dyrektywa 2003/87/WE — Zakres stosowania — Artykuł 2 ust. 1 — Załącznik I — Działalność objęta tym systemem handlu — Produkcja polimerów — Wykorzystanie energii cieplnej dostarczanej przez instalację nieobjętą systemem unijnym — Wniosek o przydział bezpłatnych uprawnień do emisji — Okres 2013–2020)	9
2018/C 142/14	Sprawa C-672/16: Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 28 lutego 2018 r. [wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD) – Portugalia] – Imofloresmira – Investimentos Imobiliários SA / Autoridade Tributária e Aduaneira (Odesłanie prejudycjalne — Podatek od wartości dodanej — Dyrektywa VAT — Zwolnienie transakcji dzierżawy i wynajmu nieruchomości — Prawo wyboru przyznane podatnikom — Korzystanie przez państwa członkowskie — Odliczenie podatku naliczonego — Wykorzystanie na potrzeby opodatkowanych transakcji podatnika — Korekta wstępnego odliczenia — Niedopuszczalność)	10
2018/C 142/15	Sprawa C-3/17: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 28 lutego 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság – Węgry) – Sporting Odds Limited / Nemzeti Adó- és Vámhivatal Központi Irányítása (Odesłanie prejudycjalne — Swoboda świadczenia usług — Artykuł 56 TFUE — Artykuł 4 ust. 3 TUE — Karta praw podstawowych Unii Europejskiej — Ograniczenia — Gry losowe — Przepisy krajowe — Wykorzystywanie pewnych form gier losowych przez państwo — Wyłączność — System koncesji dla innych rodzajów gier — Wymóg zezwolenia — Kara administracyjna)	11
2018/C 142/16	Sprawa C-9/17: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 1 marca 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein hallinto-oikeus – Finlandia) – postępowanie wszczęte przez Marię Tirkkonen (Odesłanie prejudycjalne — Zamówienia publiczne — Dyrektywa 2004/18/WE — Postępowanie w sprawie udzielenia zamówienia publicznego na usługi doradztwa rolniczego — Istnienie zamówienia publicznego lub jego brak — System nabywania usług polegający na dopuszczeniu w charakterze usługodawcy wszystkich wykonawców, którzy spełniają z góry ustalone warunki — System niedostępny później dla innych wykonawców)	12
2018/C 142/17	Sprawa C-46/17: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 28 lutego 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesarbeitsgericht Bremen – Niemcy) – Hubertus John / Freie Hansestadt Bremen (Odesłanie prejudycjalne — Polityka społeczna — Dyrektywa 1999/70/WE — Porozumienie ramowe w sprawie pracy na czas określony zawarte przez UNICE, CEEP oraz ETUC — Kolejne umowy o pracę na czas określony — Klauzula 5 pkt 1 — Środki mające na celu zapobieganie nadużywaniu kolejnych umów o pracę na czas określony — Dyrektywa 2000/78/WE — Artykuł 6 ust. 1 — Zakaz dyskryminacji ze względu na wiek — Uregulowanie krajowe umożliwiające przesunięcie określonej przez osiągnięcie wieku emerytalnego daty zakończenia umowy o pracę wyłącznie z powodu nabycia przez pracownika prawa do świadczeń emerytalnych)	13

2018/C 142/18	Sprawa C-76/17: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 1 marca 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Înalta Curte de Casație și Justiție – Rumunia) – SC Petrotel-Lukoil SA, Maria Magdalena Georgescu / Ministerul Economiei, Ministerul Energiei, Ministerul Finanțelor Publice (Odesłanie prejudycjalne — Opłaty o skutku równoważnym do cel — Artykuł 30 TFUE — Podatek wewnętrzny — Artykuł 110 TFUE — Opłata stosowana do wywożonych produktów ropopochodnych — Brak przerzucenia opłaty na konsumenta — Ciężar opłaty ponoszony przez podatnika — Zwrot kwot zapłaconych przez podatnika)	13
2018/C 142/19	Sprawa C-117/17: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 28 lutego 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per le Marche – Włochy) – Comune di Castelbellino / Regione Marche i in. (Odesłanie prejudycjalne — Środowisko naturalne — Dyrektywa 2011/92/UE — Artykuł 4 ust. 2 i 3 oraz załączniki I – III — Ocena oddziaływania na środowisko — Zezwolenie na przeprowadzenie prac w instalacji do produkcji energii elektrycznej z biogazu bez wstępnego badania w przedmiocie konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko naturalne — Uchylenie — Konwalidacja a posteriori zezwolenia na podstawie nowych przepisów prawa krajowego bez wstępnego badania w przedmiocie konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko naturalne)	14
2018/C 142/20	Sprawa C-289/17: Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 28 lutego 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tartu Maakohus – Estonia) – Collect Inkasso OÜ i in. / Rain Aint i in. [Odesłanie prejudycjalne — Współpraca sądowa w sprawach cywilnych i handlowych — Rozporządzenie (WE) nr 805/2004 — Europejski tytuł egzekucyjny dla roszczeń bezspornych — Warunki nadania zaświadczenia — Minimalne standardy dla procedur dotyczących roszczeń bezspornych — Prawa dłużnika — Brak informacji o adresie instytucji, przed którą można zakwestionować roszczenie lub do której można złożyć środek zaskarżenia orzeczenia]	15
2018/C 142/21	Sprawa C-119/17: Postanowienie Trybunału (siódma izba) z dnia 22 lutego 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul Sibiu – Rumunia) – Liviu Petru Lupean, Oana Andreea Lupean / SC OTP BAAK Nyrt. reprezentowany przez OTP BANK SA reprezentowany przez Sucursala SIBIU, SC OTP BAAK Nyrt. reprezentowany przez OTP BANK SA (Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Ochrona konsumentów — Dyrektywa 93/13/EWG — Nieuczciwe warunki w umowach konsumenckich — Artykuł 3 ust. 1, art. 4 ust. 1 i 2 i art. 5 — Ocena nieuczciwego charakteru warunków umownych — Umowa kredytowa zawarta w walucie obcej — Ryzyko kursowe w całości obciążające konsumenta — Znacząca nierównowaga wynikających z umowy praw i obowiązków stron — Główny przedmiot umowy kredytu)	16
2018/C 142/22	Sprawa C-126/17: Postanowienie Trybunału (siódma izba) z dnia 22 lutego 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Törvényszék – Węgry) – ERSTE Bank Hungary Zrt / Orsolya Czákó (Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Ochrona konsumentów — Dyrektywa 93/13/EWG — Nieuczciwe warunki w umowach konsumenckich — Artykuł 4 ust. 2, art. 5 i art. 6 ust. 1 — Warunki określające główny przedmiot umowy — Umowa kredytu denominowanego w walucie obcej — Zakres pojęcia „warunków wyrażonych prostym i zrozumiałym językiem” — Nieważność części lub całości umowy)	17
2018/C 142/23	Sprawy połączone C-142/17 i C-143/17: Postanowienie Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 7 lutego 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione – Włochy) – Manuela Maturi i in. / Fondazione Teatro dell'Opera di Roma; Fondazione Teatro dell'Opera di Roma / Manuela Maturi i in. (C-142/17), Catia Passeri / Fondazione Teatro dell'Opera di Roma (C-143/17) (Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Polityka społeczna — Równe traktowanie kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy — Dyrektywa 2006/54/WE — Uregulowanie krajowe przewidujące możliwość czasowego kontynuowania pracy przez pracowników branży artystycznej, którzy osiągnęli wiek emerytalny, do momentu osiągnięcia wcześniej obowiązującego wieku emerytalnego, ustalonego na 47 lat dla kobiet i 52 lata dla mężczyzn)	18
2018/C 142/24	Sprawa C-233/17 P: Postanowienie Trybunału (siódma izba) z dnia 22 lutego 2018 r. – GX / Komisja Europejska (Odwołanie — Artykuł 181 regulaminu postępowania — Służba publiczna — Konkurs otwarty EPSO/AD/248/13 — Decyzja o nieumieszczeniu skarżącego na liście rezerwy kadrowej)	18

2018/C 142/25	Sprawa C-336/17 P: Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 8 lutego 2018 r. – HB i in. / Komisja Europejska [Odwołanie — Artykuł 181 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Prawo instytucjonalne — Europejska inicjatywa obywatelska „Ethics for Animals and Kids” — Ochrona bezpiecznych zwierząt — Skutki psychologiczne wywoływane u dorosłych i u dzieci — Odmowa rejestracji inicjatywy ze względu na oczywisty brak uprawnień Komisji Europejskiej w tym zakresie — Rozporządzenie (UE) nr 211/2011 — Artykuł 4 ust. 2 lit. b) — Artykuł 4 ust. 3]	19
2018/C 142/26	Sprawa C-529/17 P: Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 29 czerwca 2017 r. w sprawie T-427/16 Martín Osete / EUIPO, wniesione w dniu 5 września 2017 r. przez Isabel Martín Osete	19
2018/C 142/27	Sprawa C-693/17 P: Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 3 października 2017 r. w sprawie T-695/15, BMB sp. z o.o. / Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, wniesione w dniu 10 grudnia 2017 r. przez BMB sp. z o.o.	20
2018/C 142/28	Sprawa C-701/17 P: Odwołanie wniesione w dniu 24 października 2017 r. od postanowienia Sądu (druga izba) wydanego w dniu 27 września 2017 r. w sprawie T-558/17, Valkov / Europejski Trybunał Praw Człowieka i Sąd Najwyższy Republiki Bułgarii	21
2018/C 142/29	Sprawa C-7/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Galicia (Hiszpania) w dniu 3 stycznia 2018 r. – Modesto Jardón Lama / Instituto Nacional de la Seguridad Social, Tesorería General de la Seguridad Social	21
2018/C 142/30	Sprawa C-10/18 P: Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 26 października 2017 r. w sprawie T-704/14, Marine Harvest ASA/Komisja Europejska, wniesione w dniu 5 stycznia 2018 r. przez Marine Harvest ASA	22
2018/C 142/31	Sprawa C-13/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Szegedi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Węgry) w dniu 8 stycznia 2018 r. – Sole-Mizo Zrt. / Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága	23
2018/C 142/32	Sprawa C-29/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Galicia (Hiszpania) w dniu 17 stycznia 2018 r. – Cobra Servicios Auxiliares, S. A. / FOGASA, José David Sánchez Iglesias i Incatema, S.L.	24
2018/C 142/33	Sprawa C-30/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Galicia (Hiszpania) w dniu 17 stycznia 2018 r. – Cobra Servicios Auxiliares, S. A. / José Ramón Fiuza Asorey i Incatema, S.L.	25
2018/C 142/34	Sprawa C-38/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Bari (Włochy) w dniu 19 stycznia 2018 r. – postępowanie karne przeciwko Massimowi Gambinowi i Shpetimowi Hyce	25
2018/C 142/35	Sprawa C-39/18 P: Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 10 listopada 2017 r. w sprawie T-180/15, Icap plc i in./Komisja Europejska, wniesione w dniu 22 stycznia 2018 r. przez Komisję Europejską	26
2018/C 142/36	Sprawa C-41/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale della Campania (Włochy) w dniu 22 stycznia 2018 r. – Meca Srl / Comune di Napoli	27
2018/C 142/37	Sprawa C-44/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Galicia (Hiszpania) w dniu 24 stycznia 2018 r. – Cobra Servicios Auxiliares S. A. / FOGASA, Jesús Valiño López i Incatema, S.L.	27
2018/C 142/38	Sprawa C-46/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 25 stycznia 2018 r. – Caseificio Sociale San Rocco Soc. coop. arl i in. / Agenzia per le Erogazioni in Agricoltura (AGEA), Regione Veneto	28

2018/C 142/39	Sprawa C-47/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Wien (Austria) w dniu 26 stycznia 2018 r. – Skarb Państwa Rzeczypospolitej Polskiej – Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad / Stephan Riel, als Insolvenzverwalter im Insolvenzverfahren über das Vermögen der Alpine Bau GmbH.	29
2018/C 142/40	Sprawa C-53/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Włochy) w dniu 29 stycznia 2018 r. – Antonio Pasquale Mastromartino / Commissione Nazionale per le Società e la Borsa (Consob)	30
2018/C 142/41	Sprawa C-54/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Piemonte (Włochy) w dniu 29 stycznia 2018 r. – Cooperativa Animazione Valdocco S.C.S. Impresa Sociale Onlus / Consorzio Intercomunale Servizi Sociali di Pinerolo, Azienda Sanitaria Locale To3 di Collegno e Pinerolo	31
2018/C 142/42	Sprawa C-60/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tallinna Ringkonnakohus (Estonia) w dniu 31 stycznia 2018 r. – AS Tallinna Vesi/Keskkonnaamet	32
2018/C 142/43	Sprawa C-74/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein hallinto-oikeus (Finlandia) w dniu 5 lutego 2018 r. – A Ltd	32
2018/C 142/44	Sprawa C-89/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Østre Landsret (Dania) w dniu 8 lutego 2018 r. – A / Udlændinge- og Integrationsministeriet	33
2018/C 142/45	Sprawa C-91/18: Skarga wniesiona w dniu 8 lutego 2018 r. – Komisja Europejska / Republika Grecka	34
2018/C 142/46	Sprawa C-102/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Köln (Niemcy) w dniu 13 lutego 2018 r. – Klaus Manuel Maria Brisch	35
2018/C 142/47	Sprawa C-116/18: Skarga wniesiona w dniu 14 lutego 2018 r. – Komisja Europejska / Rumunia . . .	36
2018/C 142/48	Sprawa C-131/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 19 lutego 2018 r. – Vanessa Gambietz/Erika Ziegler.	36
2018/C 142/49	Sprawa C-144/18 P: Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 14 grudnia 2017 r. w sprawie T-460/14, Association européenne des transformateurs de maïs doux (AETMD) / Rada Unii Europejskiej, wniesione w dniu 23 lutego 2018 r. przez River Kwai International Food Industry Co. Ltd	37

Sąd

2018/C 142/50	Sprawa T-45/13 RENV i T-587/15: Wyrok Sądu z dnia 8 marca 2018 r. – Rose Vision / Komisja [Klauzula arbitrażowa — Siódmy program ramowy w zakresie badań, rozwoju technologicznego i demonstracji (2007–2013) — Umowy o udzielenie dotacji dotyczące projektów FIRST, FutureNEM, sISI, 4NEM i SFERA — Termin na przekazanie końcowego raportu z kontroli finansowej — Kontrole finansowe stwierdzające nieprawidłowości w realizacji projektów — Zawieszenie płatności — Poufny charakter kontroli finansowych — Kwalifikowalność zadeklarowanych kosztów — Odpowiedzialność pozaumowna — Zwrot wypłaconych kwot — Szkoda spowodowana wpisaniem do systemu wczesnego ostrzegania]	39
2018/C 142/51	Sprawa T-292/15: Wyrok Sądu z dnia 28 lutego 2018 r. – Vakakis kai Synergates / Komisja (Odpowiedzialność pozaumowna — Zamówienia publiczne na usługi — Postępowanie przetargowe — Dopuszczalność — Nadużycie proceduralne — Konflikt interesów — Obowiązek staranności — Utrata szansy)	40
2018/C 142/52	Sprawa T-316/15: Wyrok Sądu z dnia 1 marca 2018 r. – Polska/Komisja [EFRR — Odmowa przyznania wkładu finansowego w realizację dużego projektu — Artykuł 40 akapit pierwszy lit. g) rozporządzenia (WE) nr 1083/2006 — Uzasadnienie wkładu publicznego — Artykuł 41 ust. 2 rozporządzenia nr 1083/2006 — Przekroczenie terminu]	41

2018/C 142/53	Sprawa T-402/15: Wyrok Sądu z dnia 1 marca 2018 r. – Polska / Komisja [EFRR — Odmowa przyznania wkładu finansowego na realizację dużego projektu — Artykuł 41 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1083/2006 — Ocena wkładu dużego projektu w osiągnięciu celów programu operacyjnego — Artykuł 41 ust. 2 rozporządzenia nr 1083/2006 — Przekroczenie terminu]	41
2018/C 142/54	Sprawa T-85/16: Wyrok Sądu z dnia 1 marca 2018 r. – Shoe Branding Europe / EUIPO – adidas (Położenie dwóch równoległych pasków na bucie) {Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego składającego się z dwóch równoległych pasków na bucie — Wcześniejszy graficzny unijny znak towarowy przedstawiający trzy równoległe paski na bucie — Względna podstawa odmowy rejestracji — Naruszenie renomy — Artykuł 8 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 5 rozporządzenia (UE) 2017/1001]}	42
2018/C 142/55	Sprawa T-140/16: Wyrok Sądu z dnia 7 marca 2018 r. – Le Pen/Parlament (Przepisy dotyczące zwrotu kosztów i diet posłów do Parlamentu Europejskiego — Dodatek na zatrudnienie asystentów parlamentarnych — Windykacja nienależnie wypłaconych kwot — Kompetencje sekretarza generalnego — Ciężar dowodu — Obowiązek uzasadnienia — Nadużycie władzy — Błąd dotyczący okoliczności faktycznych — Równość traktowania)	42
2018/C 142/56	Sprawa T-438/16: Wyrok Sądu z dnia 1 marca 2018 r. – Altunis / EUIPO – Hotel Cipriani (CIPRIANI) [Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską — Słowny znak towarowy CIPRIANI — Wcześniejszy słowny unijny znak towarowy HOTEL CIPRIANI — Rzeczywiste używanie wcześniejszego znaku towarowego — Artykuł 42 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 47 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2017/1001] — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Podobieństwo towarów i usług — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 (obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 2017/1001)]	43
2018/C 142/57	Sprawa T-462/16: Wyrok Sądu z dnia 9 marca 2018 r. – Portugalia / Komisja [EFRG — Wydatki wyłączone z finansowania — Pomoc obszarowa — Wydatki poniesione przez Portugalię — Uzasadnione oczekiwania — Artykuł 41 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 73/2009 — Artykuł 31 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1290/2005 — Proporcjonalność]	44
2018/C 142/58	Sprawa T-624/16: Wyrok Sądu z dnia 7 marca 2018 r. – Gollnisch/Parlament (Przepisy dotyczące zwrotu kosztów i diet posłów do Parlamentu Europejskiego — Dodatek na zatrudnienie asystentów parlamentarnych — Windykacja nienależnie wypłaconych kwot — Kompetencje sekretarza generalnego — Electa una via — Prawo do obrony — Ciężar dowodu — Obowiązek uzasadnienia — Uzasadnione oczekiwania — Prawa polityczne — Równość traktowania — Nadużycie władzy — Niezależność posłów — Błąd dotyczący okoliczności faktycznych — Proporcjonalność)	44
2018/C 142/59	Sprawa T-629/16: Wyrok Sądu z dnia 1 marca 2018 r. – Shoe Branding Europe / EUIPO – adidas (Odzwierciedlenie pozycji z dwóch równoległych pasków na bucie) {Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego składającego się z dwóch równoległych pasków na bucie — Wcześniejszy graficzny unijny znak towarowy przedstawiający trzy równoległe paski na bucie — Względna podstawa odmowy rejestracji — Naruszenie renomy — Artykuł 8 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 5 rozporządzenia (UE) 2017/1001]}	45
2018/C 142/60	Sprawa T-665/16: Wyrok Sądu z dnia 8 marca 2018 r. – Cinkciarz.pl / EUIPO (€\$) {Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego €\$ — Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001] — Charakter opisowy — Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 2017/1001] — Obowiązek uzasadnienia — Artykuł 75 rozporządzenia nr 207/2009 (obecnie art. 94 rozporządzenia 2017/1001)}	46
2018/C 142/61	Sprawa T-764/16: Wyrok Sądu z dnia 28 lutego 2018 r. – Paulini/EBC (Służba publiczna — Personel EBC — Wynagrodzenie — Coroczny przegląd wynagrodzeń i dodatków — Zgodność wytycznych z prawem — Metoda obliczania — Uwzględnienie okresów zwolnienia chorobowego — Uwzględnienie działalności w charakterze przedstawiciela personelu — Zasada niedyskryminacji)	46

2018/C 142/62	Sprawa T-843/16: Wyrok Sądu z dnia 28 lutego 2018 r. – dm-drogerie markt / EUIPO – Digital Print Group O. Schimek (Foto Paradies) {Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Słowny unijny znak towarowy Foto Paradies — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]}	47
2018/C 142/63	Sprawa T-855/16: Wyrok Sądu z dnia 7 marca 2018 r. – Fertsac / ECHA (REACH — Opłata należna za rejestrację substancji — Ulga przyznana MŚP — Weryfikacja przez ECHA oświadczenia dotyczącego rozmiaru przedsiębiorstwa — Decyzja nakładająca należność administracyjną — Zalecenie 2003/361/WE — Przekroczenie pułapów finansowych — Pojęcie „powiązanego przedsiębiorstwa”)	48
2018/C 142/64	Sprawa T-6/17: Wyrok Sądu z dnia 7 marca 2018 r. – Equivalenza Manufactory / EUIPO – ITM Entreprises (BLACK LABEL BY EQUIVALENZA) Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego BLACK LABEL BY EQUIVALENZA — Wcześniejszy graficzny międzynarodowy znak towarowy LABELL — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Podobieństwo oznaczeń — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]	48
2018/C 142/65	Sprawa T-103/17: Wyrok Sądu z dnia 9 marca 2018 r. – Recordati Orphan Drugs / EUIPO – Laboratorios Normon (NORMOSANG) Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego NORMOSANG — Wcześniejszy słowny krajowy znak towarowy NORMON — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001] — Zasada 19 ust. 2 lit. a) ppkt (ii) i zasada 20 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 2868/95 [obecnie art. 7 ust. 2 lit. a) ppkt (ii) i art. 8 ust. 1 i 7 rozporządzenia delegowanego (UE) 2017/1430]	49
2018/C 142/66	Sprawa T-159/17: Wyrok Sądu z dnia 8 marca 2018 r. – Claro Sol Cleaning / EUIPO – Solemo (Claro Sol Facility Services desde 1972) {Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego Claro Sol Facility Services desde 1972 — Wcześniejszy graficzny krajowy znak towarowy SOL — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]}	50
2018/C 142/67	Sprawa T-230/17: Wyrok Sądu z dnia 7 marca 2018 r. – Rstudio / EUIPO – Embarcadero Technologies (RSTUDIO) {Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską — Słowny znak towarowy RSTUDIO — Wcześniejszy słowny unijny znak towarowy ER/STUDIO — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Podobieństwo oznaczeń — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001] — Rzeczywiste używanie wcześniejszego znaku towarowego — Artykuł 42 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 207/2009 (obecnie art. 47 ust. 2 i 3 rozporządzenia 2017/1001)}	50
2018/C 142/68	Sprawa T-35/18: Skarga wniesiona w dniu 19 stycznia 2018 r. – La Marchesiana/EUIPO – Marchesi Angelo (MARCHESI)	51
2018/C 142/69	Sprawa T-41/18: Skarga wniesiona w dniu 24 stycznia 2018 r. – Autoridad Portuaria de Vigo / Komisja	52
2018/C 142/70	Sprawa T-64/18: Skarga wniesiona w dniu 6 lutego 2018 r. – Alfamicro / Komisja	52
2018/C 142/71	Sprawa T-81/18: Skarga wniesiona w dniu 9 lutego 2018 r. – Barata / Parlament	53
2018/C 142/72	Sprawa T-93/18: Skarga wniesiona w dniu 19 lutego 2018 r. – International Skating Union / Komisja	55
2018/C 142/73	Sprawa T-95/18: Skarga wniesiona w dniu 12 lutego 2018 r. – Gollnisch / Parlament	55
2018/C 142/74	Sprawa T-104/18: Skarga wniesiona w dniu 22 lutego 2018 r. – Fundación Tecnalia Research & Innovation/REA	57

2018/C 142/75	Sprawa T-106/18: Skarga wniesiona w dniu 20 lutego 2018 r. – Laverana / EUIPO – Agroecopark (VERA GREEN)	58
2018/C 142/76	Sprawa T-117/18: Skarga wniesiona w dniu 20 lutego 2018 – Agencja Wydawnicza Technopol/EUIPO (200 PANORAMICZNYCH)	58
2018/C 142/77	Sprawa T-118/18: Skarga wniesiona w dniu 20 lutego 2018 – Agencja Wydawnicza Technopol/EUIPO (300 PANORAMICZNYCH)	59
2018/C 142/78	Sprawa T-119/18: Skarga wniesiona w dniu 20 lutego 2018 – Agencja Wydawnicza Technopol/EUIPO (400 PANORAMICZNYCH)	60
2018/C 142/79	Sprawa T-120/18: Skarga wniesiona w dniu 20 lutego 2018 – Agencja Wydawnicza Technopol/EUIPO (500 PANORAMICZNYCH)	61
2018/C 142/80	Sprawa T-121/18: Skarga wniesiona w dniu 20 lutego 2018 – Agencja Wydawnicza Technopol/EUIPO (1000 PANORAMICZNYCH)	62
2018/C 142/81	Sprawa T-122/18: Skarga wniesiona w dniu 27 lutego 2018 r. – Lidl Stiftung / EUIPO – Shimano Europe (PRO)	63
2018/C 142/82	Sprawa T-123/18: Skarga wniesiona w dniu 27 lutego 2018 r. – Bayer Intellectual Property / EUIPO (Przedstawienie serca)	64
2018/C 142/83	Sprawa T-126/18: Skarga wniesiona w dniu 27 lutego 2018 r. – vanHaren Schoenen / Komisja . . .	65
2018/C 142/84	Sprawa T-127/18: Skarga wniesiona w dniu 28 lutego 2018 r. – Cortina i FLA Europe / Komisja . .	66
2018/C 142/85	Sprawa T-133/18: Skarga wniesiona w dniu 22 lutego 2018 r. – IQ Group Holdings Berhad / EUIPO – Krinner Innovation (Lumiqs)	66
2018/C 142/86	Sprawa T-134/18: Skarga wniesiona w dniu 1 marca 2018 r. – Monster Energy / EUIPO – Nordbrand Nordhausen (BALLER'S PUNCH)	67
2018/C 142/87	Sprawa T-139/18: Skarga wniesiona w dniu 21 lutego 2018 r. – Avio / Komisja	68
2018/C 142/88	Sprawa T-157/18: Skarga wniesiona w dniu 28 lutego 2018 r. – Caprice Schuhproduktion / Komisja	69

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2018/C 142/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 134 z 16.4.2018

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 123 z 9.4.2018

Dz.U. C 112 z 26.3.2018

Dz.U. C 104 z 19.3.2018

Dz.U. C 94 z 12.3.2018

Dz.U. C 83 z 5.3.2018

Dz.U. C 72 z 26.2.2018

Teksty te są dostępne na stronie internetowej:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 27 lutego 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal Administrativo – Portugalia) – Associação Sindical dos Juizes Portugueses / Tribunal de Contas

(Sprawa C-64/16) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 19 ust. 1 TUE — Środki odwoławcze — Skuteczna ochrona sądowa — Niezawisłość sędziowska — Karta praw podstawowych Unii Europejskiej — Artykuł 47 — Obniżenie wynagrodzeń w krajowej służbie publicznej — Środki pakietu oszczędnościowego)

(2018/C 142/02)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Supremo Tribunal Administrativo

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Associação Sindical dos Juizes Portugueses

Strona pozwana: Tribunal de Contas

Sentencja

Artykuł 19 ust. 1 akapit drugi TUE należy interpretować w ten sposób, że zasada niezawisłości sędziowskiej nie stoi na przeszkodzie stosowaniu wobec członków Tribunal de Contas (trybunału obrachunkowego, Portugalia) ogólnych przepisów o obniżeniu wynagrodzeń, takich jak przepisy, których dotyczy sprawa w postępowaniu głównym, związanych z wymogami zlikwidowania nadmiernego deficytu budżetowego oraz z programem pomocy finansowej Unii Europejskiej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 156 z 2.5.2016.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 27 lutego 2018 r. [wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) – Zjednoczone Królestwo] – The Queen na wniosek Western Sahara Campaign UK / Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs, Secretary of State for Environment, Food and Rural Affairs

(Sprawa C-266/16) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Porozumienie o partnerstwie w sektorze rybołówstwa pomiędzy Wspólnotą Europejską a Królestwem Marokańskim — Protokół ustalający uprawnienia do połowów przewidziane w porozumieniu — Akty zatwierdzające zawarcie porozumienia i protokołu — Rozporządzenia w sprawie podziału między państwami członkowskimi uprawnień do połowów ustalonych w protokole — Właściwość sądowa — Wykładnia — Ważność w świetle art. 3 ust. 5 TUE i prawa międzynarodowego — Zastosowanie tego porozumienia i tego protokołu do Sahary Zachodniej jak również do wód przyległych)

(2018/C 142/03)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: The Queen na wniosek Western Sahara Campaign UK

Strona pozwana: Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs, Secretary of State for Environment, Food and Rural Affairs

przy udziale: Confédération marocaine de l'agriculture et du développement rural (Comader)

Sentencja

Skoro w odniesieniu do wód przyległych do terytorium Sahary Zachodniej nie stosuje się ani Porozumienia o partnerstwie w sektorze rybołówstwa pomiędzy Wspólnotą Europejską a Królestwem Marokańskim ani Protokołu między Unią Europejską a Królestwem Marokańskim ustalającego uprawnienia do połowów i rekompensatę finansową przewidzianych w Porozumieniu o partnerstwie w sektorze rybołówstwa pomiędzy Unią Europejską a Królestwem Marokańskim, to analiza pierwszego pytania prejudycjalnego nie ujawniła żadnego elementu, który mógłby mieć wpływ na ważność rozporządzenia Rady (WE) nr 764/2006 z dnia 22 maja 2006 r. w sprawie zawarcia tego porozumienia, decyzji 2013/785/UE Rady z dnia 16 grudnia 2013 r. dotyczącej zawarcia tego protokołu i rozporządzenia Rady (UE) nr 1270/2013 z dnia 15 listopada 2013 r. w sprawie podziału uprawnień do połowów w ramach tego protokołu w świetle art. 3 ust. 5 TUE.

⁽¹⁾ Dz.U. C 260 z 18.7.2016.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 1 marca 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel București – Rumunia) – Colegiul Medicilor Veterinari din România (CMVRO) / Autoritatea Națională Sanitară Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor

(Sprawa C-297/16) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 2006/123/WE — Usługi na rynku wewnętrznym — Przepisy krajowe zastrzegające na rzecz lekarzy weterynarii sprzedaż detaliczną i wykorzystanie weterynaryjnych produktów leczniczych, biologicznych i przeciwpasożytniczych — Swoboda przedsiębiorczości — Wymóg, aby kapitał podmiotów trudniących się sprzedażą detaliczną weterynaryjnych produktów leczniczych należał wyłącznie do lekarzy weterynarii — Ochrona zdrowia publicznego — Proporcjonalność)

(2018/C 142/04)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel București

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Colegiul Medicilor Veterinari din România (CMVRO)

Strona przeciwna: Autoritatea Națională Sanitară Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor

Sentencja

- 1) Artykuł 15 dyrektywy 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotyczącej usług na rynku wewnętrznym należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie przepisom krajowym takim, jak przepisy rozpatrywane w postępowaniu głównym, które przewidują, że lekarze weterynarii mają wyłączne prawo do sprzedaży detalicznej i wykorzystywania produktów biologicznych, środków przeciwpasożytniczych specjalnego przeznaczenia i weterynaryjnych produktów leczniczych.
- 2) Artykuł 15 dyrektywy 2006/123 należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisom krajowym, tego rodzaju, jak przepisy rozpatrywane w postępowaniu głównym, które wymagają, by kapitał zakładowy podmiotów trudniących się sprzedażą detaliczną weterynaryjnych produktów leczniczych należał wyłącznie do lekarza weterynarii lub lekarzy weterynarii.

⁽¹⁾ Dz.U. C 314 z 29.8.2016.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 28 lutego 2018 r. – Komisja Europejska / Xinyi PV Products (Anhui) Holdings Ltd

(Sprawa C-301/16 P) ⁽¹⁾

[Odwołanie — Polityka handlowa — Dumping — Przywóz szkła solarnego pochodzącego z Chin — Rozporządzenie (WE) nr 1225/2009 — Artykuł 2 ust. 7 lit. b) i c) — Status przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej — Pojęcie „znaczących wahań, wynikających z przejścia od byłego nierynkowego systemu gospodarki” w rozumieniu art. 2 ust. 7 lit. c) tiret trzecie — Korzyści podatkowe]

(2018/C 142/05)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Flynn i T. Maxian Rusche, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Xinyi PV Products (Anhui) Holdings Ltd (przedstawiciele: Y. Melin i V. Akritidis, avocats)

Interwenient popierający wnosząc odwołanie: GMB Glasmanufaktur Brandenburg GmbH (przedstawiciele: A. Bochon, avocat i R. MacLean, solicitor)

Sentencja

- 1) Wyrok Sądu Unii Europejskiej z dnia 16 marca 2016 r., Xinyi PV Products (Anhui) Holdings/Komisja (T-586/14, EU:T:2016:154), zostaje uchylony.
- 2) W pozostałym zakresie sprawa zostaje przekazana Sądowi Unii Europejskiej do ponownego rozpoznania.
- 3) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 270 z 25.7.2016.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 28 lutego 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Naczelny Sąd Administracyjny – Polska) – Stanisław Pieńkowski / Dyrektor Izby Skarbowej w Lublinie

(Sprawa C-307/16) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 2006/112/WE — Podatek od wartości dodanej (VAT) — Artykuł 131 — Artykuł 146 ust. 1 lit. b) — Artykuł 147 — Zwolnienia w eksporcie — Artykuł 273 — Przepisy państwa członkowskiego uzależniające możliwość korzystania ze zwolnienia od osiągnięcia minimalnego pułapu obrotów albo od zawarcia umowy z podmiotem uprawnionym do zwrotu VAT podróżnym]

(2018/C 142/06)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Naczelny Sąd Administracyjny

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Stanisław Pieńkowski

Strona przeciwna: Dyrektor Izby Skarbowej w Lublinie

Sentencja

Artykuł 131, art. 146 ust. 1 lit. b) oraz art. 147 i 273 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisom krajowym, wedle których w ramach dostaw na eksport towarów przewożonych w bagażu osobistym podróżnych, sprzedawca będący podatnikiem powinien osiągnąć minimalny pułap obrotów za poprzedni rok podatkowy lub zawrzeć umowę z podmiotem uprawnionym do zwrotu podatku od wartości dodanej podróżnym, jeżeli sam brak poszanowania tych warunków skutkuje ostatecznym pozbawieniem prawa do zwolnienia tej dostawy z podatku.

⁽¹⁾ Dz.U. C 335 z 12.9.2016.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 28 lutego 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas – Litwa) – Valstybinė mokesčių inspekcija prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos / Nidera BV

(Sprawa C-387/16) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Podatki — Podatek od wartości dodanej (VAT) — Dyrektywa 2006/112/WE — Odliczenie podatku naliczonego — Artykuł 183 — Zwrot nadpłaconego VAT — Zwrot po terminie — Kwota odsetek za zwłokę należnych na podstawie prawa krajowego — Obniżenie tej kwoty z przyczyn niezależnych od podatnika — Dopuszczalność — Neutralność podatkowa — Pewność prawa]

(2018/C 142/07)

Język postępowania: litewski

Sąd odsyłający

Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Valstybinė mokesčių inspekcija prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos

Strona przeciwna: Nidera BV

przy udziale: Vilniaus apskrities valstybinė mokesčių inspekcija

Sentencja

Artykuł 183 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej w związku z zasadą neutralności podatkowej należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on obniżeniu kwoty zwykle płatnych na podstawie prawa krajowego odsetek od nadpłaconego podatku od wartości dodanej, który nie został zwrócony w odpowiednim czasie, ze względów związanych z okolicznościami niezależnymi od podatnika, takich jak wielkość kwoty tych odsetek w stosunku do kwoty nadpłaconego podatku od wartości dodanej, okres, w którym nadpłata nie została zwrócona, i powodów leżących u podstaw braku zwrotu, jak również strat faktycznie poniesionych przez podatnika.

⁽¹⁾ Dz.U. C 343 z 19.9.2016.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 1 marca 2018 r. – Ice Mountain Ibiza, SL / Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

(Sprawy połączone C-412/16 P i C-413/16 P) ⁽¹⁾

[Odwołanie — Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie graficznych znaków towarowych ocean beach club ibiza i ocean ibiza — Wcześniejsze graficzne krajowe znaki towarowe OC ocean club i OC ocean club Ibiza — Rozporządzenie (WE) nr 207/2009 — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) — Względne podstawy odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd]

(2018/C 142/08)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Ice Mountain Ibiza, SL (przedstawiciele: J.L. Gracia Albero i F. Miazetto, abogados)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) (przedstawiciele: S. Palmero Cabezas i D. Botis, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Odwołania zostają oddalone.
- 2) Ice Mountain Ibiza SL zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 46 z 13.2.2017.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 28 lutego 2018 r. – mobile.de GmbH, dawniej mobile.international GmbH / Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO), Rezon OOD

(Sprawa C-418/16 P) ⁽¹⁾

[Odwołanie — Znak towarowy Unii Europejskiej — Rozporządzenie (WE) nr 207/2009 — Artykuł 15 ust. 1 — Artykuł 57 ust. 2 i 3 — Artykuł 64 — Artykuł 76 ust. 2 — Rozporządzenie (WE) nr 2868/95 — Zasada 22 ust. 2 — Zasada 40 ust. 6 — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Wnioski o unieważnienie prawa do znaku oparte na wcześniejszym krajowym znaku towarowym — Rzeczywiste używanie wcześniejszego znaku towarowego — Dowód — Oddalenie wniosków — Uwzględnienie nowych dowodów przez Izbę Odwoławczą Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) — Stwierdzenie nieważności decyzji Wydziału Unieważnień EUIPO — Przekazanie — Konsekwencje]

(2018/C 142/09)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: mobile.de GmbH, dawniej mobile.international GmbH (przedstawiciel: T. Lührig, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) (przedstawiciel: M. Fischer, pełnomocnik), Rezon OOD (przedstawiciel: adwokat P. Kanchev)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) mobile.de GmbH pokrywa koszty poniesione przez Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) i przez Rezon OOD.

⁽¹⁾ Dz.U. C 419 z 14.11.2016.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 28 lutego 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sofijski gradski sad – Bułgaria) – „ZPT” AD / Narodno sabranie na Republika Bulgaria, Varhoven administrativen sad, Natsionalna agentsia za prihodite

(Sprawa C-518/16) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Pomoc państwa — Rozporządzenie (WE) nr 1998/2006 — Artykuł 35 TFUE — Pomoc de minimis w formie ulgi podatkowej — Ustawodawstwo krajowe wyłączające z tej ulgi podatkowej inwestycje, których przedmiotem jest wytwarzanie produktów przeznaczonych na wywóz]

(2018/C 142/10)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Sofiyski gradski sad

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: „ZPT” AD

Strona pozwana: Narodno sabranie na Republika Bulgaria, Varhoven administrativen sad, Natsionalna agentsia za prihodite

Sentencja

- 1) Analiza części trzeciej pytania trzeciego nie wykazała niczego, co mogłoby podważyć ważność art. 1 ust. 1 lit. d) rozporządzenia Komisji (WE) nr 1998/2006 z dnia 15 grudnia 2006 r. w sprawie stosowania art. [107 i 108 TFUE] do pomocy de minimis.
- 2) Artykuł 1 ust. 1 lit. d) rozporządzenia nr 1998/2006 należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie przepisom krajowym takim jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, które wyłączają z ulgi podatkowej stanowiącej pomoc de minimis inwestycje, których przedmiotem są aktywa wykorzystywane w rodzajach działalności związanych z wywozem.

⁽¹⁾ Dz.U. C 462 z 12.12.2016.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 28 lutego 2018 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio – Włochy) – MA.T. I. SUD SpA / Centostazioni SpA (C-523/16), Duemme SGR SpA / Associazione Cassa Nazionale di Previdenza e Assistenza in favore dei Ragionieri e Periti Commerciali (CNPR) (C-536/16)

(Sprawy połączone C-523/16 i C-536/16) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Zamówienia publiczne — Dyrektywa 2004/18/WE — Artykuł 51 — Uzupelnienie ofert — Dyrektywa 2004/17/WE — Wyjaśnienie ofert — Przepisy krajowe uzależniające uzupelnienie składanej dokumentacji przez oferentów od zapłaty kary pieniężnej — Zasady dotyczące udzielania zamówień publicznych — Zasada równego traktowania — Zasada proporcjonalności)

(2018/C 142/11)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Strony w postępowaniu głównym

Strony skarżące: MA.T.I. SUD SpA (C-523/16), Duemme SGR SpA (C-536/16)

przy udziale: China Taiping Insurance Co. Ltd (C-523/16)

Strony przeciwne: Centostazioni SpA (C-523/16), Associazione Cassa Nazionale di Previdenza e Assistenza in favore dei Ragionieri e Periti Commerciali (CNPR) (C-536/16)

Sentencja

Prawo Unii, a w szczególności art. 51 dyrektywy 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi, zasady dotyczące udzielania zamówień publicznych, wśród których znajdują się zasady równego traktowania i przejrzystości, o których mowa w art. 10 dyrektywy 2004/17/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. koordynującej procedury udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych, i w art. 2 dyrektywy 2004/18, a także zasadę proporcjonalności należy interpretować w ten sposób, że co do zasady nie sprzeciwiają się one przepisom krajowym ustanawiającym mechanizm pomocy w sporządzeniu dokumentacji, na którego podstawie w ramach postępowania w przedmiocie udzielenia zamówienia publicznego instytucja zamawiająca może wezwać każdego oferenta, którego oferta zawiera istotne nieprawidłowości w rozumieniu tych przepisów, do uzupełnienia oferty, z zastrzeżeniem zapłaty kary pieniężnej, o ile kwota tej sankcji pozostaje zgodna z zasadą proporcjonalności, czego ustalenie należy do sądu odsyłającego.

Natomiast te same przepisy i zasady należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one przepisom krajowym ustanawiającym mechanizm pomocy w sporządzeniu dokumentacji, na podstawie którego instytucja zamawiająca może wymagać od oferenta, przy jednoczesnej zapłacie przez niego kary pieniężnej, aby uzupełnił on brak dokumentu, który według wyraźnych przepisów dokumentacji przetargowej powinien prowadzić do wykluczenia oferenta, lub aby usunął on nieprawidłowości mające wpływ na jego ofertę w ten sposób, że dokonane poprawki lub zmiany byłyby zbliżone do przedstawienia nowej oferty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 22 z 23.1.2017.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 1 marca 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Kammergericht Berlin – Allemagne) – postępowanie wszczęte przez Doris Margret Lisette Mahnkopf

(Sprawa C-558/16) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości — Rozporządzenie (UE) nr 650/2012 — Dziedziczenie i europejskie poświadczenie spadkowe — Zakres stosowania — Możliwość ujawnienia w europejskim poświadczeniu spadkowym udziału małżonka pozostającego przy życiu)

(2018/C 142/12)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Kammergericht Berlin

Strony w postępowaniu głównym

Doris Margret Lisette Mahnkopf

przy udziale: Svena Mahnkopfa

Sentencja

Wykładni art. 1 ust. rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 650/2012 z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń, przyjmowania i wykonywania dokumentów urzędowych dotyczących dziedziczenia oraz w sprawie ustanowienia europejskiego poświadczenia spadkowego należy dokonywać w ten sposób, że przepis krajowy taki jak rozpatrywany w postępowaniu głównym, który przewiduje w razie śmierci jednego z małżonków ryczałtowe wyrównanie dorobków przez powiększenie udziału spadkowego małżonka pozostającego przy życiu, jest objęty zakresem stosowania tego rozporządzenia.

⁽¹⁾ Dz.U. C 30 z 30.1.2017.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 28 lutego 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Berlin – Niemcy) – Trinseo Deutschland Anlagengesellschaft mbH / Bundesrepublik Deutschland

(Sprawa C-577/16) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Środowisko naturalne — System handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych w Unii Europejskiej — Dyrektywa 2003/87/WE — Zakres stosowania — Artykuł 2 ust. 1 — Załącznik I — Działalność objęta tym systemem handlu — Produkcja polimerów — Wykorzystanie energii cieplnej dostarczanej przez instalację nieobjętą systemem unijnym — Wniosek o przydział bezpłatnych uprawnień do emisji — Okres 2013–2020)

(2018/C 142/13)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht Berlin

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Trinseo Deutschland Anlagengesellschaft mbH

Strona pozwana: Bundesrepublik Deutschland

Sentencja

Artykuł 2 ust. 1 dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającej dyrektywę Rady 96/61/WE, zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/29/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r., należy interpretować w ten sposób, że instalacja służąca do wytwarzania polimerów, a w szczególności poliwęglanów, taka jak będąca przedmiotem sporu w postępowaniu głównym, która pobiera energię ciepłą niezbędną w celu tej produkcji z instalacji nieobjętej systemem unijnym, nie wchodzi w zakres ustanowionego w tej dyrektywie systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych, ponieważ nie przyczynia się ona do powstawania bezpośrednich emisji CO₂.

⁽¹⁾ Dz.U. C 63 z 27.2.2017.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 28 lutego 2018 r. [wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD) – Portugalia] – Imofloresmira – Investimentos Imobiliários SA / Autoridade Tributária e Aduaneira

(Sprawa C-672/16) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Podatek od wartości dodanej — Dyrektywa VAT — Zwolnienie transakcji dzierżawy i wynajmu nieruchomości — Prawo wyboru przyznane podatnikom — Korzystanie przez państwa członkowskie — Odliczenie podatku naliczonego — Wykorzystanie na potrzeby opodatkowanych transakcji podatnika — Korekta wstępnego odliczenia — Niedopuszczalność)

(2018/C 142/14)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Imofloresmira – Investimentos Imobiliários SA

Strona przeciwna: Autoridade Tributária e Aduaneira

Sentencja

Artykuły 167, 168, 184, 185 i 187 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one przepisom krajowym, które przewidują korektę wstępnego odliczenia podatku od wartości dodanej na tej podstawie, że nieruchomość, w stosunku do której skorzystano z prawa wyboru opodatkowania, jest uważana za niewykorzystywaną już przez podatnika na potrzeby jego opodatkowanych transakcji, jeżeli ta nieruchomość pozostawała niezajęta przez ponad dwa lata, nawet jeśli wykazano, że podatnik starał się ją wynająć w tym okresie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 86 z 20.3.2017.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 28 lutego 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság – Węgry) – Sporting Odds Limited / Nemzeti Adó- és Vámhivatal Központi Irányítása

(Sprawa C-3/17) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Swoboda świadczenia usług — Artykuł 56 TFUE — Artykuł 4 ust. 3 TUE — Karta praw podstawowych Unii Europejskiej — Ograniczenia — Gry losowe — Przepisy krajowe — Wykorzystywanie pewnych form gier losowych przez państwo — Wyłączność — System koncesji dla innych rodzajów gier — Wymóg zezwolenia — Kara administracyjna)

(2018/C 142/15)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Sporting Odds Limited

Strona przeciwna: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Központi Irányítása

Sentencja

- 1) Artykuł 56 TFUE należy interpretować w ten sposób, iż postanowienie to zasadniczo nie stoi na przeszkodzie dualnemu systemowi organizacji rynku gier losowych, w ramach którego niektóre rodzaje gier losowych należą do systemu monopolu państwowego, a inne podlegają systemowi koncesji i zezwoleń na organizowanie gier losowych, o ile sąd krajowy stwierdzi, że uregulowanie ograniczające swobodę świadczenia usług rzeczywiście realizuje w sposób spójny i systematyczny cele przywołane przez państwo członkowskie.
- 2) Artykuł 56 TFUE należy interpretować w ten sposób, że postanowienie to stoi na przeszkodzie przepisowi krajowemu, takiemu jak będący przedmiotem sporu w postępowaniu głównym, zgodnie z którym udzielenie zezwolenia na organizację gier losowych w Internecie jest zastrzeżone wyłącznie dla operatorów gier losowych prowadzących, na podstawie koncesji, kasyno znajdujące się na terytorium krajowym albowiem ów przepis nie stanowi warunku niezbędnego dla realizacji zamierzonych celów i istnieją mniej restrykcyjne środki pozwalające na ich osiągnięcie.
- 3) Artykuł 56 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie ustawodawstwu krajowemu, takiemu jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, które ustanawia system koncesji i zezwoleń na organizowanie gier losowych w Internecie, jeżeli zawiera ono przepisy dyskryminujące operatorów posiadających siedziby w innych państwach członkowskich lub jeśli przewiduje ono przepisy niedyskryminujące, stosowane jednak w sposób nieprzejrzysty lub wykonywane w sposób, który uniemożliwia lub utrudnia kandydaturę niektórych oferentów posiadających siedziby w innych państwach członkowskich.
- 4) Artykuł 56 TFUE i art. 4 ust. 3 TUE w związku z art. 47 i 48 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one przepisom krajowym, takim jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, które nie przewidują badania z urzędu proporcjonalności środków ograniczających swobodę świadczenia usług w rozumieniu art. 56 TFUE i nakładają ciężar dowodu na strony postępowania.
- 5) Artykuł 56 TFUE w związku z art. 47 i 48 karty praw podstawowych należy interpretować w ten sposób, że państwo członkowskie, które wdrożyło przepisy zawierające ograniczenia, ma obowiązek dostarczenia dowodów w celu wykazania istnienia celów mogących uzasadniać ograniczenie podstawowej swobody gwarantowanej przez traktat FUE i jego proporcjonalność, a w razie braku ich dostarczenia sąd krajowy powinien móc wyciągnąć wszelkie konsekwencje wynikające z takiego uchybienia.

- 6) Artykuł 56 TFUE należy interpretować w ten sposób, że nie można stwierdzić, że państwo członkowskie nie wywiązało się z obowiązku uzasadnienia środka ograniczającego z uwagi na fakt, że nie przedstawiło oceny skutków tego środka w chwili jego wprowadzenia do ustawodawstwa krajowego lub w chwili oceny takiego środka przez sąd krajowy.
- 7) Artykuł 56 TFUE należy interpretować w ten sposób, że postanowienie to stoi na przeszkodzie karom, takim jak kara rozpatrywana w postępowaniu głównym, nakładanym z powodu naruszenia przepisów krajowych ustanawiających system koncesji i zezwoleń na organizację gier losowych, w sytuacji gdy omawiane przepisy krajowe okazują się sprzeczne z tym postanowieniem.

⁽¹⁾ Dz.U. C 112 z 10.4.2017.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 1 marca 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein hallinto-oikeus – Finlandia) – postępowanie wszczęte przez Marię Tirkkonen

(Sprawa C-9/17) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Zamówienia publiczne — Dyrektywa 2004/18/WE — Postępowanie w sprawie udzielenia zamówienia publicznego na usługi doradztwa rolniczego — Istnienie zamówienia publicznego lub jego brak — System nabywania usług polegający na dopuszczeniu w charakterze usługodawcy wszystkich wykonawców, którzy spełniają z góry ustalone warunki — System niedostępny później dla innych wykonawców)

(2018/C 142/16)

Język postępowania: fiński

Sąd odsyłający

Korkein hallinto-oikeus

Strona w postępowaniu głównym

Maria Tirkkonen

Przy udziale: Maaseutuvirasto

Sentencja

Artykuł 1 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi należy interpretować w ten sposób, że system doradztwa rolniczego taki jak rozpatrywany w postępowaniu głównym, do którego instytucja publiczna przyjmuje wszystkich wykonawców, jeżeli spełniają oni wymogi zdolności do realizacji zamówienia stawiane w ogłoszeniu o zamówieniu i zdadzą egzamin, o którym mowa w tym ogłoszeniu, nawet jeżeli w trakcie ograniczonego w czasie obowiązywania tego systemu nie może do niego zostać dopuszczony żaden nowy wykonawca, nie stanowi zamówienia publicznego w rozumieniu tej dyrektywy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 86 z 20.3.2017.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 28 lutego 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesarbeitsgericht Bremen – Niemcy) – Hubertus John / Freie Hansestadt Bremen

(Sprawa C-46/17) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Polityka społeczna — Dyrektywa 1999/70/WE — Porozumienie ramowe w sprawie pracy na czas określony zawarte przez UNICE, CEEP oraz ETUC — Kolejne umowy o pracę na czas określony — Klauzula 5 pkt 1 — Środki mające na celu zapobieganie nadużywaniu kolejnych umów o pracę na czas określony — Dyrektywa 2000/78/WE — Artykuł 6 ust. 1 — Zakaz dyskryminacji ze względu na wiek — Uregulowanie krajowe umożliwiające przesunięcie określonej przez osiągnięcie wieku emerytalnego daty zakończenia umowy o pracę wyłącznie z powodu nabycia przez pracownika prawa do świadczeń emerytalnych)

(2018/C 142/17)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landesarbeitsgericht Bremen

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Hubertus John

Strona pozwana: Freie Hansestadt Bremen

Sentencja

- 1) Wykładni art. 2 ust. 2 dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy należy dokonywać w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie przepisowi krajowemu, takiemu jak przepis rozpatrywany w postępowaniu głównym w zakresie, w jakim uzależnia on przesunięcie daty zakończenia działalności przez pracowników, którzy osiągnęli ustawowy wiek uprawniający do emerytury, od zgody pracodawcy udzielonej na czas określony.
- 2) Klauzulę 5 pkt 1 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego w dniu 18 marca 1999 r., stanowiącego załącznik do dyrektywy Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) należy interpretować w ten sposób, że nie stoi ona na przeszkodzie przepisowi krajowemu, takiemu jak rozpatrywany w postępowaniu głównym w zakresie, w jakim umożliwia on stronom umowy o pracę, za porozumieniem zawartym w trakcie trwania stosunku pracy, bez ograniczenia w czasie i żadnych innych wymogów, w danym przypadku nawet wielokrotnie przesuwając ustalony termin rozwiązania stosunku pracy związany z osiągnięciem zwykłego wieku emerytalnego tylko dlatego, że pracownik na skutek osiągnięcia zwykłego wieku emerytalnego nabył prawo do emerytury.

⁽¹⁾ Dz.U. C 144 z 8.5.2017.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 1 marca 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Înalta Curte de Casație și Justiție – Rumunia) – SC Petrotel-Lukoil SA, Maria Magdalena Georgescu / Ministerul Economiei, Ministerul Energiei, Ministerul Finanțelor Publice

(Sprawa C-76/17) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Opłaty o skutku równoważnym do cel — Artykuł 30 TFUE — Podatek wewnętrzny — Artykuł 110 TFUE — Opłata stosowana do wywożonych produktów ropopochodnych — Brak przerzucenia opłaty na konsumenta — Ciężar opłaty ponoszony przez podatnika — Zwrot kwot zapłaconych przez podatnika)

(2018/C 142/18)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Înalta Curte de Casație și Justiție

Strony w postępowaniu głównym

Strony skarżące: SC Petrotel-Lukoil SA, Maria Magdalena Georgescu

Strony przeciwne: Ministerul Economiei, Ministerul Energiei, Ministerul Finanțelor Publice

Sentencja

Prawo Unii, w szczególności art. 30 TFUE, należy interpretować w ten sposób, że podatnik, który faktycznie poniósł ciężar niezgodnej z tym artykułem opłaty o skutku równoważnym, powinien mieć możliwość uzyskania zwrotu kwot, jakie zapłacił z tego tytułu, nawet w sytuacji, gdy mechanizm uiszczenia opłaty został ustanowiony w przepisach krajowych w ten sposób, że owa opłata jest przerzucana na konsumenta.

(¹) Dz.U. C 151 z 15.5.2017.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 28 lutego 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per le Marche – Włochy) – Comune di Castellbellino / Regione Marche i in.

(Sprawa C-117/17) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Środowisko naturalne — Dyrektywa 2011/92/UE — Artykuł 4 ust. 2 i 3 oraz załączniki I – III — Ocena oddziaływania na środowisko — Zezwolenie na przeprowadzenie prac w instalacji do produkcji energii elektrycznej z biogazu bez wstępnego badania w przedmiocie konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko naturalne — Uchylenie — Konwolidacja a posteriori zezwolenia na podstawie nowych przepisów prawa krajowego bez wstępnego badania w przedmiocie konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko naturalne)

(2018/C 142/19)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per le Marche

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Comune di Castellbellino

Strona pozwana: Regione Marche, Ministero per i beni e le attività culturali, Ministero dell'Ambiente e della Tutela del Territorio e del Mare, Regione Marche Servizio Infrastrutture Trasporti Energia – P.F. Rete Elettrica Regionale, Provincia di Ancona

przy udziale: Società Agricola 4 C S.S.

Sentencja

W wypadku gdy przedsięwzięcie zwiększenia mocy instalacji do produkcji energii elektrycznej, takie jak to będące przedmiotem postępowania głównego, nie zostało poddane wstępnemu badaniu konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko na podstawie przepisów krajowych, które zostały następnie uznane za niezgodne w tym zakresie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/92/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko, prawo Unii wymaga, żeby państwa członkowskie wyeliminowały bezprawne skutki tego naruszenia, oraz nie sprzeciwia się temu, aby te instalacje zostały poddane, po zrealizowaniu przedsięwzięcia, nowej procedurze oceny przez właściwe organy w celu sprawdzenia zgodności z wymogami tej dyrektywy i – ewentualnie – przeprowadzeniu oceny oddziaływania na środowisko, pod warunkiem że normy krajowe umożliwiające tę legalizację nie stwarzają zainteresowanym okazji do obejścia norm prawa Unii lub uchylecia się od ich stosowania. Należy również uwzględnić skutki na środowisko naturalne, jakie wystąpiły po zrealizowaniu przedsięwzięcia, podlegają uwzględnieniu. Te organy krajowe mogą stwierdzić, na podstawie przepisów krajowych obowiązujących w momencie, w którym muszą wydać orzeczenie, że taka ocena oddziaływania na środowisko nie jest konieczna w zakresie, w jakim owe przepisy są zgodne z tą dyrektywą.

⁽¹⁾ Dz.U. C 221 z 10.7.2017.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 28 lutego 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tartu Maakohus – Estonia) – Collect Inkasso OÜ i in. / Rain Aint i in.

(Sprawa C-289/17) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Współpraca sądowa w sprawach cywilnych i handlowych — Rozporządzenie (WE) nr 805/2004 — Europejski tytuł egzekucyjny dla roszczeń bezspornych — Warunki nadania zaświadczenia — Minimalne standardy dla procedur dotyczących roszczeń bezspornych — Prawa dłużnika — Brak informacji o adresie instytucji, przed którą można zakwestionować roszczenie lub do której można złożyć środek zaskarżenia orzeczenia]

(2018/C 142/20)

Język postępowania: estoński

Sąd odsyłający

Tartu Maakohus

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca środki odwoławcze oraz wnioskująca: Collect Inkasso OÜ, ITM Inkasso OÜ, Bigbank AS

Druga strona postępowania: Rain Aint, Lauri Palm, Raiko Oikimus, Egle Noor, Artjom Konjarov

Sentencja

Artykuł 17 lit. a) i art. 18 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 805/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie utworzenia europejskiego tytułu egzekucyjnego dla roszczeń bezspornych należy interpretować w ten sposób, że orzeczeniu wydanemu w sytuacji, w której dłużnik nie został poinformowany o adresie instytucji, do której należy skierować odpowiedź, przed którą należy się stawić lub, w odnośnym wypadku, do której należy złożyć środek zaskarżenia orzeczenia w przedmiocie wydania nakazu zapłaty, nie można nadać zaświadczenia europejskiego tytułu egzekucyjnego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 249 z 31.7.2017.

Postanowienie Trybunału (siódma izba) z dnia 22 lutego 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul Sibiu – Rumunia) – Liviu Petru Lupean, Oana Andreea Lupean / SC OTP BAAK Nyrt. reprezentowany przez OTP BANK SA reprezentowany przez Sucursala SIBIU, SC OTP BAAK Nyrt. reprezentowany przez OTP BANK SA

(Sprawa C-119/17) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Ochrona konsumentów — Dyrektywa 93/13/EWG — Nieuczciwe warunki w umowach konsumenckich — Artykuł 3 ust. 1, art. 4 ust. 1 i 2 i art. 5 — Ocena nieuczciwego charakteru warunków umownych — Umowa kredytowa zawarta w walucie obcej — Ryzyko kursowe w całości obciążające konsumenta — Znacząca nierównowaga wynikających z umowy praw i obowiązków stron — Główny przedmiot umowy kredytu)

(2018/C 142/21)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Tribunalul Sibiu

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Liviu Petru Lupean, Oana Andreea Lupean

Strona pozwana: SC OTP BAAK Nyrt. reprezentowany przez OTP BANK SA reprezentowany przez Sucursala SIBIU, SC OTP BAAK Nyrt. reprezentowany przez OTP BANK SA

Sentencja

- 1) Artykuł 4 ust. 2 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy interpretować w ten sposób, że pojęcie „głównego przedmiotu umowy” w rozumieniu tego przepisu obejmuje warunek umowny, taki jak ten rozpatrywany w postępowaniu głównym, ujęty w umowie kredytu zawartej w walucie obcej między przedsiębiorcą i konsumentem, który to warunek nie był indywidualnie negocjowany i na mocy którego kredyt należy spłacić w tej samej walucie, w wypadku gdy ów warunek określa podstawowe świadczenie charakteryzujące tę umowę.
- 2) Artykuły 3–5 dyrektywy 93/13 należy interpretować w ten sposób, że warunek w umowie kredytu, taki jak ten rozpatrywany w postępowaniu głównym, w wyniku którego całe ryzyko kursowe zostaje przeniesione na kredytobiorcę i który nie jest wyrażony w przejrzysty sposób, tak że kredytobiorca nie jest w stanie oszacować w oparciu o jasne i zrozumiałe kryteria konsekwencji ekonomicznych wpływających z faktu zawarcia tej umowy, może zostać uznany przez sąd krajowy za nieuczciwy w ramach badania tego warunku, jeśli zostanie stwierdzone, że pomimo wymogu dobrej wiary powoduje on znaczącą nierównowagę wynikających z umowy praw i obowiązków stron ze szkodą dla konsumenta. W tym względzie do sądu odsyłającego należy ocena – w świetle wszystkich okoliczności sprawy w postępowaniu głównym i z uwzględnieniem między innymi fachowej wiedzy przedsiębiorcy w zakresie ewentualnych wahań kursów wymiany i ryzyka wiążącego się z zaciąganiem kredytu denominowanego w walucie obcej – po pierwsze możliwego niedochowania wymogu dobrej wiary, a po drugie ewentualnego istnienia znaczącej nierównowagi w rozumieniu art. 3 ust. 1 dyrektywy 93/13.

⁽¹⁾ Dz.U. C 178 z 6.6.2017.

Postanowienie Trybunału (siódma izba) z dnia 22 lutego 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Törvényszék – Węgry) – ERSTE Bank Hungary Zrt / Orsolya Czakó

(Sprawa C-126/17) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Ochrona konsumentów — Dyrektywa 93/13/EWG — Nieuczciwe warunki w umowach konsumenckich — Artykuł 4 ust. 2, art. 5 i art. 6 ust. 1 — Warunki określające główny przedmiot umowy — Umowa kredytu denominowanego w walucie obcej — Zakres pojęcia „warunków wyrażonych prostym i zrozumiałym językiem” — Nieważność części lub całości umowy)

(2018/C 142/22)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Fővárosi Törvényszék

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: ERSTE Bank Hungary Zrt

Strona pozwana: Orsolya Czakó

Sentencja

- 1) Artykuł 4 ust. 2 i art. 5 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy interpretować w ten sposób, że warunki umowy kredytu zawartej w państwie członkowskim między konsumentem a bankiem odpowiadają wymogowi, zgodnie z którym warunki umowne muszą być wyrażone prostym i zrozumiałym językiem w rozumieniu tych przepisów, jeżeli kwota pieniężna, która zostanie udostępniona temu konsumentowi, wyrażona w walucie obcej jako walucie rozliczeniowej i określona w stosunku do waluty płatniczej, jest wyraźnie wskazana. W zakresie, w jakim określenie tej kwoty zależy od kursu wymiany waluty obowiązującego w chwili wypłaty środków, ów wymóg oznacza, że metody obliczenia faktycznej kwoty kredytu, jak również mający zastosowanie kurs wymiany waluty powinny być przejrzyste, tak by przeciętny konsument, który jest właściwie poinformowany oraz dostatecznie uważny i rozsądny, mógł oszacować w oparciu o jednoznaczne i zrozumiałe kryteria wpływające dla niego z tej umowy konsekwencje ekonomiczne, a w szczególności całkowity koszt kredytu.
- 2) Artykuł 6 ust. 1 dyrektywy 93/13 należy interpretować w ten sposób, że w przypadku gdyby sąd krajowy stwierdził nieuczciwy charakter warunków umowy kredytu zawartej między konsumentem a bankiem, takich jak warunki będące przedmiotem postępowania głównego, przepis ten nie stoi na przeszkodzie temu, by ów sąd stwierdził nieważność całej tej umowy, jeżeli nie może ona nadal obowiązywać po wyłączeniu z niej tych nieuczciwych warunków.

⁽¹⁾ Dz.U. C 221 z 10.7.2017.

Postanowienie Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 7 lutego 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione – Włochy) – Manuela Maturi i in. / Fondazione Teatro dell’Opera di Roma; Fondazione Teatro dell’Opera di Roma / Manuela Maturi i in. (C-142/17), Catia Passeri / Fondazione Teatro dell’Opera di Roma (C-143/17)

(Sprawy połączone C-142/17 i C-143/17) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Polityka społeczna — Równe traktowanie kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy — Dyrektywa 2006/54/WE — Uregulowanie krajowe przewidujące możliwość czasowego kontynuowania pracy przez pracowników branży artystycznej, którzy osiągnęli wiek emerytalny, do momentu osiągnięcia wcześniej obowiązującego wieku emerytalnego, ustalonego na 47 lat dla kobiet i 52 lata dla mężczyzn)

(2018/C 142/23)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte suprema di cassazione

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Manuela Maturi; Laura Di Segni; Isabella Lo Balbo; Maria Badini; Loredana Barbanera; Fondazione Teatro dell’Opera di Roma (C-142/17); Catia Passeri (C-143/17)

Strona pozwana: Fondazione Teatro dell’Opera di Roma; Manuela Maturi; Laura Di Segni; Isabella Lo Balbo; Maria Badini; Loredana Barbanera; Luca Troiano; Mauro Murri (C-142/17), Fondazione Teatro dell’Opera di Roma (C-143/17)

Sentencja

Wykładni art. 14 ust. 1 lit. c) dyrektywy 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy należy dokonywać w ten sposób, że uregulowanie krajowe takie jak przewidziane w art. 3 ust. 7 dekretu z mocą ustawy nr 64 z dnia 30 kwietnia 2010 r., zastąpionego ustawą nr 100 z dnia 29 czerwca 2010 r., w brzmieniu obowiązującym w chwili zaistnienia okoliczności faktycznych rozpatrywanych w postępowaniu głównym, na mocy którego pracownicy zatrudnieni w charakterze tancerzy, którzy osiągnęli wiek emerytalny ustalony na mocy tego uregulowania na 45 lat dla kobiet i mężczyzn, mogą – w trakcie dwuletniego okresu przejściowego – zdecydować się na kontynuowanie kariery zawodowej aż do osiągnięcia poprzednio obowiązującego wieku emerytalnego, ustalonego na 47 lat dla kobiet i 52 lata dla mężczyzn, stanowi przejaw dyskryminacji bezpośredniej ze względu na płeć w rozumieniu tej dyrektywy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 249 z 31.07.2017.

Postanowienie Trybunału (siódma izba) z dnia 22 lutego 2018 r. – GX / Komisja Europejska

(Sprawa C-233/17 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Artykuł 181 regulaminu postępowania — Służba publiczna — Konkurs otwarty EPSO/AD/248/13 — Decyzja o nieumieszczeniu skarżącego na liście rezerwy kadrowej)

(2018/C 142/24)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: GX (przedstawiciel: adwokat G.M. Enache)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Gattinara i P. Mihaylova, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) GX pokrywa własne koszty postępowania oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską.

⁽¹⁾ Dz.U. C 221 z 10.7.2017.

Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 8 lutego 2018 r. – HB i in. / Komisja Europejska

(Sprawa C-336/17 P) ⁽¹⁾

[Odwołanie — Artykuł 181 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Prawo instytucjonalne — Europejska inicjatywa obywatelska „Ethics for Animals and Kids” — Ochrona bezpańskich zwierząt — Skutki psychologiczne wywoływane u dorosłych i u dzieci — Odmowa rejestracji inicjatywy ze względu na oczywisty brak uprawnień Komisji Europejskiej w tym zakresie — Rozporządzenie (UE) nr 211/2011 — Artykuł 4 ust. 2 lit. b) — Artykuł 4 ust. 3]

(2018/C 142/25)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: HB, Robert Coates Smith, Hans Joachim Richter, Carmen Arsene, Magdalena Anna Kuropatwinska, Christos Yiapanis, Nathalie Louise Klinge (przedstawiciel: P. Brockmann, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciel: H. Krämer, pełnomocnik)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) HB, Robert Coates Smith, Hans Joachim Richter, Carmen Arsene, Magdalena Anna Kuropatwinska, Christos Yiapanis i Nathalie Louise Klinge, z jednej strony, a także Komisja Europejska z drugiej strony, pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 283 z 28.8.2017.

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 29 czerwca 2017 r. w sprawie T-427/16 Martín Osete / EUIPO, wniesione w dniu 5 września 2017 r. przez Isabel Martín Osete

(Sprawa C-529/17 P)

(2018/C 142/26)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Isabel Martín Osete (przedstawiciel: adwokat V. Wellens)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Postanowieniem z dnia 22 lutego 2018 r. Trybunał Sprawiedliwości (ósma izba) uznał odwołanie za niedopuszczalne.

Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 3 października 2017 r. w sprawie T-695/15, BMB sp. z o.o. / Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, wniesione w dniu 10 grudnia 2017 r. przez BMB sp. z o.o.

(Sprawa C-693/17 P)

(2018/C 142/27)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: BMB sp. z o.o. (przedstawiciel: radca prawny K. Czubkowski)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej; Ferrero SpA

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu (pierwsza izba) z dnia 3 września 2017 r. w sprawie T-695/15 doręczonego wnoszącemu odwołanie w dniu 11 października 2017 r.; oraz
- uchylenie decyzji Trzeciej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 8 września 2015 r. w sprawie R 1150/2012-3;

Tytułem żądania ewentualnego, w przypadku gdy stan postępowania nie pozwala na wydanie ostatecznego orzeczenia w sprawie przez Trybunał, uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd.

Na podstawie art. 138 § 1 regulaminu postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości wnoszący odwołanie wnosi ponadto do Trybunału o:

- obciążenie Ferrero Spa i EUIPO kosztami postępowania odwoławczego; oraz
- obciążenie Ferrero Spa i EUIPO kosztami postępowania, które wnoszący odwołanie poniósł przed Sądem; oraz
- obciążenie Ferrero Spa kosztami postępowania przed EUIPO.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu odwołania wnoszący odwołanie podnosi 2 zarzuty.

Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia art. 25 ust. 1 lit. e) rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002 z dnia 12 grudnia 2001 r. w sprawie wzorów wspólnotowych⁽¹⁾ ze względu na naruszenie prawa oraz popełnienie oczywistego błędu w ocenie wskutek stwierdzenia, że:

- i. sporny wzór zawiera graficzne przedstawienie wcześniejszego znaku towarowego;
- ii. wcześniejszy znak towarowy oraz sporny wzór wykazują wysoki stopień podobieństwa; oraz
- iii. Izba Odwoławcza nie popełniła błędu, uznając, że między wcześniejszym znakiem towarowym a spornym wzorem zachodzi prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd.

Zarzut drugi, dotyczący naruszenia art. 25 ust. 1 lit. e) rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002 z dnia 12 grudnia 2001 r. w sprawie wzorów wspólnotowych w związku z ogólnymi zasadami dobrej administracji i ochrony uzasadnionych oczekiwań ze względu na naruszenie prawa oraz popełnienie oczywistego błędu w ocenie wskutek stwierdzenia, że powołanie się przez Izbę Odwoławczą na art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009⁽²⁾ w pkt 33 decyzji stanowi jedynie błąd formalny, który nie miał decydującego przełożenia na rozstrzygnięcie sporu, oraz że na użytek oceny prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd nie ma potrzeby uwzględniania orzecznictwa sądów krajowych na temat wcześniejszych międzynarodowych rejestracji.

⁽¹⁾ Dz.U. 2002, L 3, s. 1; sprostowanie Dz.U. 2015, L 7, s. 5.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 2009, L 78, s. 1; sprostowania: Dz.U. 2016, L 79, s. 44; Dz.U. 2016, L 261, s. 10).

Odwołanie wniesione w dniu 24 października 2017 r. od postanowienia Sądu (druga izba) wydanego w dniu 27 września 2017 r. w sprawie T-558/17, Valkov / Europejski Trybunał Praw Człowieka i Sąd Najwyższy Republiki Bułgarii

(Sprawa C-701/17 P)

(2018/C 142/28)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Vassil Monev Valkov (przedstawiciel: K. Mladenova, адвокат)

Druga strona postępowania: Europejski Trybunał Praw Człowieka, Sąd Najwyższy Republiki Bułgarii

Postanowieniem z dnia 22 lutego 2018 r. Trybunał Sprawiedliwości (dziesiąta izba) stwierdził niedopuszczalność odwołania.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Galicia (Hiszpania) w dniu 3 stycznia 2018 r. – Modesto Jardón Lama / Instituto Nacional de la Seguridad Social, Tesorería General de la Seguridad Social

(Sprawa C-7/18)

(2018/C 142/29)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Superior de Justicia de Galicia

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Modesto Jardón Lama.

Strona pozwana: Instituto Nacional de la Seguridad Social y Tesorería General de la Seguridad Social

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 48 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie obowiązywaniu przepisu krajowego, który wymaga w celu skorzystania z wcześniejszej emerytury, by kwota należnej emerytury była wyższa od minimalnej emerytury, która przysługiwałaby zainteresowanemu na podstawie prawa krajowego, przy czym pojęcie „emerytury należnej” interpretowane jest jako emerytura faktycznie wypłacana tylko we właściwym państwie członkowskim (w tym przypadku w Hiszpanii), bez uwzględnienia faktycznie przysługującej emerytury, którą zainteresowany może otrzymywać z tytułu innego świadczenia takiego samego rodzaju w innym państwie członkowskim lub w innych państwach członkowskich?

Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 26 października 2017 r. w sprawie T-704/14, Marine Harvest ASA/Komisja Europejska, wniesione w dniu 5 stycznia 2018 r. przez Marine Harvest ASA

(Sprawa C-10/18 P)

(2018/C 142/30)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Marine Harvest ASA (przedstawiciel: R. Subiotto QC)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącej odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie wyroku Sądu w całości lub w części;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 23 lipca 2014 r. lub, tytułem żądania ewentualnego, uchylenie grzywien nałożonych w tej decyzji na wnoszącą odwołanie lub, tytułem dalszego żądania ewentualnego, znaczne obniżenie wysokości grzywien nałożonych w tej decyzji na wnoszącą odwołanie;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania i innymi wydatkami poniesionymi przez wnoszącą odwołanie zarówno w ramach niniejszego postępowania, jak i w ramach postępowania przed Sądem;
- w razie potrzeby skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd zgodnie z wyrokiem Trybunału;
- podjęcie wszelkich innych środków, jakie Trybunał uzna za stosowne.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi dwa zarzuty na poparcie odwołania.

1. W ramach zarzutu pierwszego wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd naruszył prawo, gdy nie zastosował w niniejszej sprawie art. 7 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 139/2004 ⁽¹⁾ (zwanego dalej „rozporządzeniem nr 139/2004”).
 - a. Po pierwsze, Sąd naruszył prawo przy dokonywaniu wykładni pojęcia „jednolitej koncentracji”, w szczególności nie uwzględniając motywu 20 rozporządzenia nr 139/2004 jako podstawy wykładni zamiaru ustawodawcy Unii, by traktować jako „jednolitą koncentrację” wszystkie transakcje „powiązane warunkowo”.
 - b. Po drugie, Sąd naruszył prawo, dokonując wykładni ratio legis art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 139/2004.
2. W ramach zarzutu drugiego wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd naruszył prawo, nakładając dwie grzywny za to samo zachowanie.
 - a. Sąd naruszył w wyroku zasadę ne bis in idem, nakładając dwukrotnie na Marine Harvest grzywnę za nabycie udziału w wysokości 48,5 % należącego pana Maleka: wprawdzie grzywnę wynoszącą 10 mln EUR na podstawie art. 14 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 139/2004 za rzekome przeprowadzenie koncentracji przed zgłoszeniem (zarzucane naruszenie art. 4 ust. 1 rozporządzenia nr 139/2004), a następnie grzywnę wynoszącą 10 mln EUR na podstawie art. 14 ust. 2 lit. b) rozporządzenia nr 139/2004 za rzekome przeprowadzenie koncentracji przed wydaniem zezwolenia na nią (zarzucane naruszenie art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 139/2004).

- b. Wnosząca odwołanie podnosi pomocniczo, że Sąd naruszył w wyroku zasadę zaliczenia, ponieważ nie uwzględnił pierwszej grzywny przy określeniu wysokości drugiej grzywny.
- c. Wnosząca odwołanie podnosi w dalszej kolejności pomocniczo, że Sąd naruszył w wyroku prawo, ponieważ nie zastosował zasady zbiegu naruszeń; rzekome naruszenie obowiązku zgłoszenia określonego w art. 4 ust. 1 jest naruszeniem bardziej szczególnym, w związku z czym obejmuje zarzucane naruszenie obowiązku zachowania status quo z art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 139/2004, które jest naruszeniem bardziej ogólnym.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 139/2004 z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (rozporządzenie WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw) (Dz.U. 2004, L 24, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Szegedi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Węgry) w dniu 8 stycznia 2018 r. – Sole-Mizo Zrt. / Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

(Sprawa C-13/18)

(2018/C 142/31)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Szegedi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Sole-Mizo Zrt.

Strona pozwana: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy praktyka państwa członkowskiego polegająca na tym, że przy badaniu właściwych przepisów dotyczących odsetek za zwłokę wychodzi się z założenia, że krajowy organ podatkowy nie popełnił naruszenia (zaniechania) — czyli że nie popadł w zwłokę w odniesieniu do nieodzyskiwalnej części podatku od wartości dodanej (zwanego dalej „VAT”) [...] za niezapłacone zakupy podatników — ponieważ w chwili, w której krajowy organ podatkowy wydał rozstrzygnięcie, obowiązywały naruszające prawo wspólnotowe przepisy krajowe, a Trybunał Sprawiedliwości dopiero później stwierdził brak zgodności ustanowionego w nich wymogu, jest zgodna z przepisami prawa wspólnotowego, przepisami dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej⁽¹⁾ (zwanej dalej „dyrektywą VAT”) (mając w szczególności na uwadze jej art. 183) oraz z zasadami skuteczności, bezpośredniej skuteczności i równoważności?
- 2) Czy praktyka państwa członkowskiego, polegająca na tym, że przy badaniu właściwych przepisów dotyczących odsetek za zwłokę rozróżnia się, czy krajowy organ podatkowy nie zwrócił podatku w zastosowaniu obowiązujących wówczas przepisów — które naruszały prawo wspólnotowe — czy też uczynił to z naruszeniem tych przepisów, a w odniesieniu do kwoty odsetek należnych od VAT, którego zwrotu nie można było dochodzić w rozsądnym terminie wskutek wymogu prawa krajowego, który Trybunał Sprawiedliwości uznał za niezgodny z prawem Unii, wskazuje się dwa oddzielne okresy, w taki sposób, że

— w pierwszym okresie podatnicy mają jedynie prawo do otrzymania odsetek za zwłokę w wysokości podstawowej stopy oprocentowania banku centralnego, ponieważ ciągle jeszcze obowiązywały wówczas przepisy węgierskie niezgodne z prawem wspólnotowym, więc węgierskie organy podatkowe nie działały niezgodnie z prawem, gdy nie zezwoliły na wypłatę w rozsądnym terminie zawartego w fakturach VAT, zaś

— w drugim okresie należy wypłacić odsetki w wysokości dwukrotności podstawowej stopy oprocentowania banku centralnego — która zresztą ma w przypadku zwłoki zastosowanie w porządku prawnym danego państwa członkowskiego — wyłącznie w odniesieniu do wypłaty z opóźnieniem odsetek za zwłokę dotyczących pierwszego okresu?

jest zgodna z przepisami prawa wspólnotowego, w szczególności z przepisami dyrektywy VAT (mając w szczególności na uwadze jej art. 183) oraz z zasadami równoważności, skuteczności i proporcjonalności?

- 3) Czy art. 183 dyrektywy VAT należy interpretować w ten sposób, że zasada równoważności stoi na przeszkodzie praktyce państwa członkowskiego, zgodnie z którą od niezwróconego VAT organ podatkowy wypłaca jedynie odsetki w wysokości podstawowej (pojedynczej) stopy oprocentowania banku centralnego, jeżeli zostało naruszone prawo Unii, a jeżeli miało miejsce naruszenie prawa krajowego wypłaca się odsetki w wysokości dwukrotności podstawowej stopy banku centralnego?

⁽¹⁾ Dz.U. 2006, L 347, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Galicia (Hiszpania) w dniu 17 stycznia 2018 r. – Cobra Servicios Auxiliares, S.A. / FOGASA, José David Sánchez Iglesias i Incatema, S.L.

(Sprawa C-29/18)

(2018/C 142/32)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Superior de Justicia de Galicia

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca/powodowa/wnosząca odwołanie: Cobra Servicios Auxiliares, S.A.

Strona pozwana, Druga strona postępowania: FOGASA, José David Sánchez Iglesias i Incatema, S.L.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładni klauzuli 4 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego w załączniku do dyrektywy 1999/70/WE ⁽¹⁾, należy dokonywać w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które w takich samych okolicznościach faktycznych (zakończenie umowy świadczenia usług między pracodawcą a przedsiębiorstwem trzecim z woli tego ostatniego) przewiduje mniejszą odprawę z tytułu rozwiązania umowy na czas określony o określone dzieło lub usługę obowiązującej przez czas obowiązywania wspomnianej umowy świadczenia usług niż w przypadku rozwiązania umowy o pracę na czas nieokreślony zawartej z porównywalnymi pracownikami, z powodu zwolnienia grupowego uzasadnionego względami związanymi z prowadzoną działalnością produkcyjną, wynikającymi z rozwiązania ww. umowy świadczenia usług?
- 2) W razie odpowiedzi twierdzącej, czy wykładni wspomnianej klauzuli należy dokonywać w ten sposób, że nierówne traktowanie – odnośnie do odprawy z tytułu rozwiązania umowy uzasadnionego tą samą okolicznością faktyczną, ale mającego inną podstawę prawną – pracowników zatrudnionych na czas określony i porównywalnych pracowników zatrudnionych na czas nieokreślony stanowi dyskryminację zakazaną w art. 21 Karty oraz jest sprzeczne z zasadą równego traktowania i zasadą niedyskryminacji zawartymi w art. 20 i 21 Karty, które są częścią ogólnych zasad prawa Unii?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 99/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotycząca Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) (Dz.U. 1999, L 17, s. 43 –wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 5, t. 3, s. 368)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Galicia (Hiszpania) w dniu 17 stycznia 2018 r. – Cobra Servicios Auxiliares, S.A. / José Ramón Fiuza Asorey i Incatema, S.L

(Sprawa C-30/18)

(2018/C 142/33)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Superior de Justicia de Galicia

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Cobra Servicios Auxiliares, S.A.

Strona pozwana: José Ramón Fiuza Asorey i Incatema, S.L.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładni klauzuli 4 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego w załączniku do dyrektywy 1999/70/WE ⁽¹⁾, należy dokonywać w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które w takich samych okolicznościach faktycznych (zakończenie umowy świadczenia usług między pracodawcą a przedsiębiorstwem trzecim z woli tego ostatniego) przewiduje mniejszą odprawę z tytułu rozwiązania umowy na czas określony o określone dzieło lub usługę obowiązującej przez czas obowiązywania wspomnianej umowy świadczenia usług niż w przypadku rozwiązania umowy o pracę na czas nieokreślony zawartej z porównywalnymi pracownikami, z powodu zwolnienia grupowego uzasadnionego względami związanymi z prowadzoną działalnością produkcyjną, wynikającymi z rozwiązania ww. umowy świadczenia usług?
- 2) W razie odpowiedzi twierdzącej, czy wykładni wspomnianej klauzuli należy dokonywać w ten sposób, że nierówne traktowanie – odnośnie do odprawy z tytułu rozwiązania umowy uzasadnionego tą samą okolicznością faktyczną, ale mającego inną podstawę prawną – pracowników zatrudnionych na czas określony i porównywalnych pracowników zatrudnionych na czas nieokreślony stanowi dyskryminację zakazaną w art. 21 Karty oraz jest sprzeczne z zasadą równego traktowania i zasadą niedyskryminacji zawartymi w art. 20 i 21 Karty, które są częścią ogólnych zasad prawa Unii?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 99/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotycząca Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) (Dz.U. 1999, L 17, s. 43 –wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 5, t. 3, s. 368)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Bari (Włochy) w dniu 19 stycznia 2018 r. – postępowanie karne przeciwko Massimowi Gambinowi i Shpetimowi Hyce

(Sprawa C-38/18)

(2018/C 142/34)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Bari

Oskarżeni

Massimo Gambino, Shpetim Hyka

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 16, 18 i 20 lit. b) dyrektywy 2012/29/UE⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że wykluczają one konieczność ponownego składania zeznań przez osobę pokrzywdzoną przed zmienionym składem orzekającym w przypadku, gdy jedna ze stron postępowania, na podstawie art. 511 ust. 2 kodeksu postępowania karnego i art. 525 ust. 2 kodeksu postępowania karnego (zgodnie z utrwalonym orzecznictwem sądu kasacyjnego), odmawia wyrażenia zgody na odczytanie protokołów zeznań złożonych uprzednio przez tę samą osobę pokrzywdzoną w postępowaniu kontradiktoryjnym przed innym składem orzekającym w tej samej sprawie?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/29/UE z dnia 25 października 2012 r. ustanawiająca normy minimalne w zakresie praw, wsparcia i ochrony ofiar przestępstw oraz zastępująca decyzję ramową Rady 2001/220/WSiSW (Dz.U. L 315, s. 57).

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 10 listopada 2017 r. w sprawie T-180/15, Icap plc i in./Komisja Europejska, wniesione w dniu 22 stycznia 2018 r. przez Komisję Europejską

(Sprawa C-39/18 P)

(2018/C 142/35)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: T. Christoforou, V. Bottka, M. Farley i B. Mongin, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Icap plc, Icap Management Services Ltd, Icap New Zealand Ltd (ICAP)

Żądania wnoszącej odwołanie

- uchylenie wyroku (pkt 281–299 oraz sentencji) w zakresie, w jakim Sąd uchyła w nim grzywny określone w art. 2 zaskarżonej decyzji;
- oddalenie zarzutów piątego i szóstego, dotyczących grzywien i podniesionych przez ICAP w skardze do Sądu oraz ustalenie odpowiedniej kwoty grzywien dla ICAP w ramach wykonywania przysługującego Trybunałowi nieograniczonego prawa orzekania;
- obciążenie ICAP całością kosztów tego postępowania oraz dostosowanie rozstrzygnięcia o kosztach figurującego w wyroku wydanym w pierwszej instancji w celu uwzględnienia wyniku niniejszego postępowania odwoławczego.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja opiera swoje odwołanie na następującym jedynym zarzucie odwołania:

Komisja podnosi, że w wyroku w sprawie T-180/15, Icap plc i in./Komisja, EU:T:2017:795, Sąd zastosował w nieprawidłowy sposób orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości dotyczące obowiązku uzasadnienia, jakie jest wymagane przy nakładaniu grzywien. Wyrok Sądu odbiega bowiem od wiodącego wyroku w sprawie C-194/14 P, AC Treuhand/Komisja, EU:C:2015:717, pkt 66–68, i nakłada na Komisję surowszy obowiązek dotyczący uzasadnienia w sposób bardziej szczegółowy metody wykorzystanej przy obliczaniu grzywien nakładanych za naruszenia art. 101 TFUE, w szczególności w ramach stosowania pkt 37 wytycznych w sprawie grzywien. Odwołanie Komisji ma na celu skorygowanie poważnych naruszeń prawa popełnionych przez Sąd, które – jeśli zostaną zaakceptowane – naruszają zdolność Komisji do ustalania odpowiednich kwot grzywien w celu zapewnienia wystarczającego skutku odstraszającego. Aby osiągnąć ów cel, należy dysponować prawidłową wykładnią obowiązku uzasadnienia odpowiadającą wymogom orzecznictwa przypominanym w wyroku w sprawie C-194/14 P, AC Treuhand, pkt 68. Natomiast surowszy obowiązek uzasadnienia w zakresie grzywien, który wymagałby ujawnienia wewnętrznych dyskusji oraz obliczeń dokonanych na etapach pośrednich, narusza zakres uznania, jakim dysponuje Komisji przy określaniu kwoty grzywien, w tym wówczas gdy Komisja opiera się na pkt 37 wytycznych w sprawie grzywien. Ów pkt 37 został wprowadzony właśnie po to, by Komisja mogła odejść od wytycznych w sprawie grzywien w nietypowych przypadkach, na przykład wtedy gdy grzywny zostają nałożone na pomocników. Jak przyznały sądy Unii, Komisja musi zachować swe uprawnienia dyskrecyjne przy ustalaniu odpowiedniej kwoty grzywien.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale della Campania (Włochy) w dniu 22 stycznia 2018 r. – Meca Srl / Comune di Napoli

(Sprawa C-41/18)

(2018/C 142/36)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale della Campania

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Meca Srl

Druga strona postępowania: Comune di Napoli

Pytanie prejudycjalne

Czy wspólnotowe zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań i pewności prawa, o których mowa w Traktacie o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), i zasady które z niego wynikają, takie jak zasady równego traktowania, niedyskryminacji, proporcjonalności i skuteczności, o których mowa w dyrektywie 2014/24/UE ⁽¹⁾, oraz art. 57 ust. 4 lit. c) i g) rzeczony dyrektywy, stoją na przeszkodzie dla stosowania przepisu prawa krajowego, takiego jak przepis prawa włoskiego zawarty w art. 80 ust. 5 lit. c) decreto legislativo (dekretu ustawodawczego) nr 50/2016, zgodnie z którym stwierdzenie w toku postępowania znaczących niedociągnięć, wykazanych w czasie wykonywania poprzedniego zamówienia, które doprowadziły do wcześniejszego rozwiązania poprzedniej umowy o udzielenie zamówienia, wyklucza dokonanie przez instytucję zamawiającą jakiegokolwiek oceny w zakresie wiarygodności oferenta, aż do ostatecznego orzeczenia sądu cywilnego, przy braku wykazania przez takie przedsiębiorstwo przyjęcia środków self cleaning, mających na celu usunięcie naruszeń i uniknięcie ich ponownego wystąpienia?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2014/24/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, uchylająca dyrektywę 2004/18/WE (Dz.U. 2014, L 94, s. 65)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Galicia (Hiszpania) w dniu 24 stycznia 2018 r. – Cobra Servicios Auxiliares S.A. / FOGASA, Jesús Valiño López i Incatema, S.L.

(Sprawa C-44/18)

(2018/C 142/37)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Superior de Justicia de Galicia

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Cobra Servicios Auxiliares, S.A.

Strona pozwana: FOGASA, Jesús Valiño López e Incatema, S.L.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładni klauzuli 4 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego w załączniku do dyrektywy 1999/70/WE ⁽¹⁾, należy dokonywać w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które w takich samych okolicznościach faktycznych (zakończenie umowy świadczenia usług między pracodawcą a przedsiębiorstwem trzecim z woli tego ostatniego) przewiduje mniejszą odprawę z tytułu rozwiązania umowy na czas określony o określone dzieło lub usługę obowiązującej przez czas obowiązywania wspomnianej umowy świadczenia usług niż w przypadku rozwiązania umowy o pracę na czas nieokreślony zawartej z porównywalnymi pracownikami, z powodu zwolnienia grupowego uzasadnionego względami związanymi z prowadzoną działalnością produkcyjną, wynikającymi z rozwiązania ww. umowy świadczenia usług?

- 2) W razie odpowiedzi twierdzącej, czy wykładni wspomnianej klauzuli należy dokonywać w ten sposób, że nierówne traktowanie – odnośnie do odpłaty z tytułu rozwiązania umowy uzasadnionego tą samą okolicznością faktyczną, ale mającego inną podstawę prawną – pracowników zatrudnionych na czas określony i porównywalnych pracowników zatrudnionych na czas nieokreślony stanowi dyskryminację zakazaną w art. 21 Karty oraz jest sprzeczne z zasadą równego traktowania i zasadą niedyskryminacji zawartymi w art. 20 i 21 Karty, które są częścią ogólnych zasad prawa Unii?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 99/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotycząca Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) (Dz.U. 1999, L 17, s. 43 –wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 5, t. 3, s. 368)

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy)
w dniu 25 stycznia 2018 r. – Caseificio Sociale San Rocco Soc. coop. arl i in. / Agenzia per le
Erogazioni in Agricoltura (AGEA), Regione Veneto**

(Sprawa C-46/18)

(2018/C 142/38)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca w apelacji: Caseificio Sociale San Rocco Soc. coop. arl, S.s. Franco e Maurizio Artuso, Sebastiano Bolzon, Claudio Matteazzi, Roberto Tellatin

Strona przeciwna w postępowaniu apelacyjnym: Agenzia per le Erogazioni in Agricoltura (AGEA), Regione Veneto

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w sytuacji takiej jak opisana, będącej przedmiotem postępowania głównego, prawo Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że brak zgodności przepisu państwa członkowskiego z art. 2 ust. 2 akapit trzeci rozporządzenia (EWG) nr 3950/92 ⁽¹⁾ oznacza w konsekwencji brak zobowiązania producentów do wniesienia dodatkowej opłaty w przypadku wystąpienia warunków określonych w tymże rozporządzeniu?
- 2) Czy w sytuacji takiej jak opisana, będącej przedmiotem postępowania głównego, prawo Unii Europejskiej, a dokładniej rzecz ujmując ogólną zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań, należy interpretować w ten sposób, że ochronie uzasadnionych oczekiwań nie podlegają podmioty, które dopełniły obowiązku nałożonego przez państwo członkowskie i które czerpały korzyści ze skutków odnoszących się do przestrzegania tego obowiązku, jeżeli obowiązek ten jest sprzeczny z prawem Unii Europejskiej?
- 3) Czy w sytuacji takiej jak opisana, będącej przedmiotem postępowania głównego, art. 9 rozporządzenia (WE) nr 1392/2001 ⁽²⁾ z dnia 9 lipca 2001 r. oraz termin ujednolity „kategoria priorytetowa” stoją na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego takiemu jak art. 2 ust. 3 dekrety ustawodawczego nr 157/2004 przyjętego przez Republikę Włoską, ustalający zróżnicowane formy zwrotu nadpłaty tejże dodatkowej opłaty, z rozróżnieniem, w odniesieniu do terminów i sposobów zwrotu, na producentów, którzy postępowali zgodnie z wymogami przedmiotowych przepisów krajowych, które stoją w sprzeczności z prawem Unii, i producentów, którzy tych przepisów nie przestrzegali?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (EWG) nr 3950/92 Rady z dnia 28 grudnia 1992 r. ustanawiające opłatę dodatkową w sektorze mleka i przetworów mlecznych (Dz.U. L 405, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1392/2001 z dnia 9 lipca 2001 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 3950/92 ustanawiającego opłatę dodatkową w sektorze mleka i przetworów mlecznych (Dz.U. L 187, s. 19).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Wien (Austria) w dniu 26 stycznia 2018 r. – Skarb Państwa Rzeczypospolitej Polskiej – Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad / Stephan Riel, als Insolvenzverwalter im Insolvenzverfahren über das Vermögen der Alpine Bau GmbH.

(Sprawa C-47/18)

(2018/C 142/39)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberlandesgericht Wien

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Skarb Państwa Rzeczypospolitej Polskiej – Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad

Strona pozwana: Stephan Riel występujący w charakterze zarządcy tymczasowego w postępowaniu upadłościowym dotyczącym majątku Alpine Bau GmbH

Pytania prejudycjalne

Pytanie 1

Czy art. 1 ust. 2 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (zwane dalej „rozporządzeniem nr 1215/2012”) ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że powództwo o ustalenie istnienia wierzytelności w prawie austriackim dotyczy upadłości w rozumieniu art. 1 ust. 2 lit. b) rozporządzenia nr 1215/2012, a zatem jest wyłączone z przedmiotowego zakresu stosowania tego rozporządzenia?

Pytanie 2a (jedynie w przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie 1):

Czy art. 29 ust. 1 rozporządzenia nr 1215/2012 należy stosować analogicznie do powództw powiązanych objętych zakresem stosowania rozporządzenia nr 1346/2000?

Pytanie 2b (tylko w przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie 1 lub udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie 2a):

Czy art. 29 ust. 1 rozporządzenia nr 1215/2012 należy interpretować w ten sposób, że występuje sprawa o to samo roszczenie między tymi samymi stronami, jeżeli wierzyciel — powód — który w austriackim głównym postępowaniu upadłościowym oraz w polskim wtórnym postępowaniu upadłościowym zgłosił (co do istoty) identyczną wierzytelność, którą dany zarządca tymczasowy (w przeważającej części) zakwestionował, najpierw wnosi o ustalenie istnienia wierzytelności wobec masy upadłościowej w określonej wysokości w Polsce przeciwko tamtejszemu zarządcy tymczasowemu we wtórnym postępowaniu upadłościowym, a następnie w Austrii przeciwko zarządcy tymczasowemu w głównym postępowaniu upadłościowym — pozwanemu?

Pytanie 3a:

Czy art. 41 rozporządzenia Rady (WE) nr 1346/2000 z dnia 29 maja 2000 r. w sprawie postępowania upadłościowego (zwanego dalej „rozporządzeniem nr 1346/2000”) należy interpretować w ten sposób, że wierzyciel, który ma siedzibę w innym państwie członkowskim niż państwo, w którym wszczęto postępowanie — powód — czyni zadość wymogowi wskazania „rodzaju, chwili powstania i wysokości wierzytelności”, jeżeli w zgłoszeniu wierzytelności w głównym postępowaniu upadłościowym — jak ma to miejsce w niniejszej sprawie —

- a) zadowala się wskazaniem konkretnej kwoty wierzytelności, nie podając jednak chwili jej powstania (np. „wierzytelność podwykonawcy JSV Sławomir Kubica w związku z wykonaniem robót drogowych”);
- b) jednak chwila powstania wierzytelności wynika z załączników przedłożonych wraz ze zgłoszeniem wierzytelności (np. z daty wskazanej na przedłożonej fakturze), mimo że nie podano jej w samym zgłoszeniu?

Pytanie 3b:

Czy art. 41 rozporządzenia Rady nr 1346/2000 należy interpretować w ten sposób, że przepis ten nie stoi na przeszkodzie stosowaniu przepisów krajowych, które w danym przypadku są korzystniejsze dla wierzyciela zgłaszającego wierzytelność z siedzibą w innym państwie członkowskim niż państwo, w którym wszczęto postępowanie – na przykład w odniesieniu do wymogu zgłoszenia chwili powstania wierzytelności?

⁽¹⁾ Dz.U. 2000 L 160, s.1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Włochy) w dniu 29 stycznia 2018 r. – Antonio Pasquale Mastromartino / Commissione Nazionale per le Società e la Borsa (Consob)

(Sprawa C-53/18)

(2018/C 142/40)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Antonio Pasquale Mastromartino

Strona pozwana: Commissione Nazionale per le Società e la Borsa (Consob)

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy działalność zawodowa przedstawiciela (tied agent) objęta jest harmonizacją zgodnie z dyrektywą 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r.⁽¹⁾ i w jakim zakresie?
- 2) Czy we właściwym stosowaniu dyrektywy 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r., w szczególności zaś jej art. 8, 23 i 51, jak również zasad i przepisów traktatowych dotyczących niedyskryminacji, proporcjonalności, swobody świadczenia usług oraz prawa przedsiębiorczości, stanowią przeszkodę przepisy krajowe takie jak art. 55 akapit drugi rozporządzenia ustawodawczego nr 58 z dnia 24 lutego 1998 r. (Ujednolicona ustawa dotycząca pośrednictwa finansowego w rozumieniu art. 8 i 21 ustawy nr 52 z dnia 6 lutego 1996 r.) ze zmianami, a także art. 111 akapit drugi uchwały nr 16190 Commissione Nazionale per le Società e la Borsa (włoskiej komisji nadzoru finansowego, Consob) z dnia 29 października 2007 r. (rozporządzenie ustanawiające przepisy wykonawcze dotyczące rozporządzenia ustawodawczego nr 58 z dnia 24 lutego 1998 r. w zakresie dotyczącym pośredników), które:
 - a) umożliwiają „uznaniowe” zakazywanie wykonywania działalności „przedstawiciela” (doradcy finansowego uprawnionego do oferowania usług poza siedzibą przedsiębiorstwa) w odniesieniu do okoliczności faktycznych, które nie pociągają za sobą utraty określonej w przepisach krajowych nieposzlakowanej opinii, a jednocześnie nie dotyczą przestrzegania przepisów zapewniających transpozycję dyrektywy;

- b) umożliwiają „uznaniowe” zakazywanie na okres do jednego roku wykonywania działalności „przedstawiciela” (doradcy uprawnionego do oferowania usług poza siedzibą przedsiębiorstwa) w postępowaniu mającym na celu uniknięcie „rozgłosu”(strepitus) wynikającego z udziału w procesie karnym, którego czas trwania zazwyczaj jest znacznie dłuższy niż jeden rok?

(¹) Dyrektywa 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych, zmieniająca dyrektywę Rady 85/611/EWG i 93/6/EWG i dyrektywę 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylająca dyrektywę Rady 93/22/EWG (Dz.U. L 145, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Piemonte (Włochy) w dniu 29 stycznia 2018 r. – Cooperativa Animazione Valdocco S.C.S. Impresa Sociale Onlus / Consorzio Intercomunale Servizi Sociali di Pinerolo, Azienda Sanitaria Locale To3 di Collegno e Pinerolo

(Sprawa C-54/18)

(2018/C 142/41)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per il Piemonte.

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Cooperativa Animazione Valdocco S.C.S. Impresa Sociale Onlus.

Druga strona postępowania: Consorzio Intercomunale Servizi Sociali di Pinerolo, Azienda Sanitaria Locale To3 di Collegno e Pinerolo.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepisy prawa europejskiego w przedmiocie prawa do obrony, sprawiedliwego procesu i znacznej skuteczności ochrony, w szczególności art. 6 i 13 EKPC, art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 1 ust. 1 i 2 dyrektywy 89/665/EWG (¹), stoją na przeszkodzie przepisowi prawa krajowego, takiemu jak art. 120 ust. 2a Codice del processo amministrativo (włoskiego kodeksu postępowania administracyjnego), który nakłada na podmiot biorący udział w procedurze przetargowej obowiązek zaskarżenia dopuszczenia/niewykluczenia innego podmiotu w terminie 30 dni od poinformowania o rozstrzygnięciu, w którym podejmuje się decyzję co do dopuszczenia/wykluczenia uczestników?
- 2) Czy przepisy prawa europejskiego w przedmiocie prawa do obrony, sprawiedliwego procesu i znacznej skuteczności ochrony, w szczególności art. 6 i 13 EKPC, art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 1 ust. 1 i 2 dyrektywy 89/665/EWG, stoją na przeszkodzie przepisowi prawa krajowego, takiemu jak art. 120 ust. 2a Codice del processo amministrativo, który wyklucza możliwość podniesienia przez podmiot gospodarczy, po zakończeniu postępowania, także w odwołaniu wzajemnym, zarzutu niezgodności z prawem aktu dopuszczenia innych podmiotów, w szczególności zwycięskiego oferenta lub głównego odwołującego się, bez uprzedniego zaskarżenia aktu dopuszczenia we wskazanym wyżej terminie?

(¹) Dyrektywa Rady 89/665/EWG z dnia 21 grudnia 1989 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do stosowania procedur odwoławczych w zakresie udzielania zamówień publicznych na dostawy i roboty budowlane (Dz.U. L 395, s. 33).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tallinna Ringkonnakohtus
(Estonia) w dniu 31 stycznia 2018 r. – AS Tallinna Vesi/Keskkonnaamet**

(Sprawa C-60/18)

(2018/C 142/42)

Język postępowania: estoński

Sąd odsyłający

Tallinna Ringkonnakohtus

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: AS Tallinna Vesi

Strona pozwana: Keskkonnaamet

Uczestnik: Keskkonnaministeerium

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 6 ust. 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE ⁽¹⁾ z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów oraz uchylającej niektóre dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że z tym przepisem zgodny jest krajowy akt prawny, który przewiduje, że – w przypadku braku ustanowienia na szczeblu Unii w odniesieniu do pewnego rodzaju odpadów kryteriów dla utraty statusu odpadu – utrata statusu odpadu uzależniona jest od tego, czy dla konkretnego rodzaju odpadów określono takie kryteria na podstawie ogólnie obowiązującego krajowego aktu prawnego?
2. Czy art. 6 ust. 4 zdanie 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów oraz uchylającej niektóre dyrektywy przyznaje posiadaczowi odpadów – w przypadku braku ustanowienia na szczeblu Unii w odniesieniu do pewnego rodzaju odpadów kryteriów dla utraty statusu odpadu – prawo żądania od właściwego organu lub sądu państwa członkowskiego ustalenia utraty statusu odpadu zgodnie z odnośnym orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości i niezależnie od tego, czy dla konkretnego rodzaju odpadów określono takie kryteria na podstawie ogólnie obowiązującego krajowego aktu prawnego?

⁽¹⁾ Dz.U. 2008 L 312, s.3.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein hallinto-oikeus
(Finlandia) w dniu 5 lutego 2018 r. – A Ltd**

(Sprawa C-74/18)

(2018/C 142/43)

Język postępowania: fiński

Sąd odsyłający

Korkein hallinto-oikeus

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: A Ltd

Druga strona postępowania: Veronsaajien oikeudenvalvontayksikkö

Pytania prejudycjalne

1. Czy przy wykładni art. 157 ust. 1 akapit 1 w związku z art. 13 pkt 13 i pkt 14 dyrektywy 2009/138/WE ⁽¹⁾ za państwo członkowskie uprawnione do poboru podatku od ubezpieczeń należy uznać państwo siedziby spółki (osoby prawnej) będącej ubezpieczającym lub państwo siedziby spółki będącej przedmiotem nabycia przedsiębiorstwa, jeżeli zakład ubezpieczeń mający swoją siedzibę w Wielkiej Brytanii i nie posiadający żadnej jednostki organizacyjnej w Finlandii oferuje ubezpieczenie na pokrycie ryzyka w związku z nabyciem przedsiębiorstwa

- spółce występującej jako kupujący przy nabyciu przedsiębiorstwa nie posiadającej siedziby w Finlandii i spółka celowa nabycia przedsiębiorstwa ma siedzibę w Finlandii,
 - spółce występującej jako kupujący przy nabyciu przedsiębiorstwa posiadającej siedzibę w Finlandii i spółka celowa nabycia przedsiębiorstwa nie ma siedziby w Finlandii,
 - spółce występującej jako sprzedający przy nabyciu przedsiębiorstwa nie posiadającej siedziby w Finlandii i spółka celowa nabycia przedsiębiorstwa ma siedzibę w Finlandii
 - spółce występującej jako sprzedający przy nabyciu przedsiębiorstwa posiadającej siedzibę w Finlandii i spółka celowa nabycia przedsiębiorstwa nie ma siedziby w Finlandii?
2. Czy znaczenie w sprawie ma to, że ubezpieczenie pokrywa tylko odpowiedzialność podatkową powstałą dla spółki celowej przed przeprowadzeniem transakcji nabycia przedsiębiorstwa?
 3. Czy w sprawie ma znaczenie to, że przedmiotem nabycia przedsiębiorstwa są akcje lub obszar działalności spółki celowej?
 4. Czy w sytuacji, gdy przedmiotem nabycia przedsiębiorstwa są akcje spółki celowej ma znaczenie to, że zapewnienia sprzedającego składane kupującemu dotyczą tylko tego, że sprzedającemu przysługuje własność sprzedawanych akcji i nie ma żadnych roszczeń osób trzecich w tym zakresie?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Dz.U. 2009, L 335, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Østre Landsret (Dania)
w dniu 8 lutego 2018 r. – A / Udlændinge- og Integrationsministeriet**

(Sprawa C-89/18)

(2018/C 142/44)

Język postępowania: duński

Sąd odsyłający

Østre Landsret

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: A

Strona pozwana: Udlændinge- og Integrationsministeriet

Pytania prejudycjalne

1. Czy w przypadku, w którym wprowadzono „nowe ograniczenia” wobec łączenia rodziny między małżonkami, które prima facie naruszają zasadę „standstill” z art. 13 decyzji nr 1/80 (decyzji nr 1/80 Rady Stowarzyszenia z dnia 19 września 1980 r. w sprawie rozwoju stowarzyszenia utworzonego na mocy Układu ustanawiającego stowarzyszenie między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Republiką Turcji, podpisanego w dniu 12 września 1963 r.) i które to ograniczenia są uzasadnione „udaną integracją” uznaną przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w wyroku z dnia 12 kwietnia 2016 r. w sprawie C-561/14, Genc (¹) [za istotny wzgląd], zobacz też wyrok z dnia 10 lipca 2014 r. w sprawie C-138/13, Dogan (²), przepis taki jak ten określony w § 9 ust. 7 Udlændingeloven (duńskiej ustawy o cudzoziemcach) – zgodnie z którym m.in. podstawowym warunkiem łączenia rodzin między osobą, która jest obywatelem kraju trzeciego i ma zezwolenie na pobyt w Danii, a małżonkiem tej osoby jest to, że więź tej pary z Danią jest mocniejsza niż więź łącząca ją z Turcją – może zostać uznany za „uzasadniony nadrzędnymi względami interesu ogólnego, właściwy do zapewnienia realizacji zasługującego na ochronę celu i niewykraczający poza to, co konieczne do jego osiągnięcia”?

2. Jeśli na pytanie 1 należy udzielić odpowiedzi twierdzącej, efektem czego wymóg istnienia [ww.] więzi jest co do zasady właściwy do zapewnienia realizacji celu w postaci integracji, czy jest w takim przypadku możliwe, bez wchodzenia w kolizję z oceną przeprowadzaną w oparciu o kryterium ograniczenia i wymogiem proporcjonalności:
- i) stosowanie praktyki, zgodnie z którą, jeśli małżonek posiadający zezwolenie na pobyt w państwie członkowskim (osoba stanowiąca punkt odniesienia) przybył do Danii po raz pierwszy w wieku lat 12-13 lub później, to podczas dokonywania oceny istnienia [ww.] więzi łączącej osobę stanowiącą punkt odniesienia z krajem członkowskim znaczną wagę przywiązuje się do następujących [czynników]: czy ta osoba albo przez długi okres, około 12 lat, zamieszkiwała legalnie w kraju członkowskim albo przebywała i była w kraju członkowskim zatrudniona w sposób stały, co wiązało się ze znacznym stopniem kontaktu i komunikacji z kolegami oraz ewentualnymi klientami w języku państwa członkowskiego i trwało co do zasady nieprzerwanie przez okres co najmniej czterech lub pięciu lat albo [osoba ta] przebywała i pracowała w sposób stały ale bez znaczącego kontaktu i komunikacji w języku państwa członkowskiego co do zasady nieprzerwanie przez okres co najmniej siedmiu do ośmiu lat;
 - ii) stosowanie praktyki, zgodnie z którą przeciwko uznaniu, że spełniony został wymóg istnienia [ww.] więzi, przemawia fakt, że osoba stanowiąca odniesienia zachowuje istotną więź z krajem pochodzenia poprzez częste lub długoterminowe odwiedziny w tym kraju, podczas gdy krótkie pobyty wakacyjne lub edukacyjne nie przemawiają przeciwko wydaniu zezwolenia;
 - iii) stosowanie praktyki, zgodnie z którą przeciwko uznaniu, że spełniony został wymóg istnienia [ww.] więzi pary z państwem członkowskim, w znacznym stopniu przemawia fakt, iż po uprzednim rozwodzie doszło do powtórnego zawarcia małżeństwa?

⁽¹⁾ Wyrok Trybunału z dnia 12 kwietnia 2016 r., EU:C:2016:247.

⁽²⁾ Wyrok Trybunału z dnia 10 lipca 2014 r., ECLI:EU:C:2014:2066.

Skarga wniesiona w dniu 8 lutego 2018 r. – Komisja Europejska / Republika Grecka

(Sprawa C-91/18)

(2018/C 142/45)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Kyrasou i F. Tomat)

Strona pozwana: Republika Grecka

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie, że Republika Grecka, poprzez wydanie i utrzymanie w mocy uregulowania, zgodnie z którym:

- i. tsipouro/tsikoudia (grecki wysokoprocentowy napój alkoholowy z winogron) produkowane przez „regularnych producentów alkoholu” jest objęte stawką podatku akcyzowego obniżoną o 50 % w stosunku do standardowej stawki krajowej, natomiast napoje alkoholowe przywożone z innych państw członkowskich są objęte standardową stawką podatku akcyzowego, uchybiła zobowiązaniom spoczywającym na niej na mocy art. 19 i 21 w związku z art. 23 ust. 2 dyrektywy 92/83/EWG ⁽¹⁾, a także z art. 110 TFUE;
- ii. tsipouro/tsikoudia produkowane przez producentów alkoholu „na dwa dni” jest objęte obniżoną dodatkowo stawką podatku akcyzowego, natomiast napoje alkoholowe przywożone z innych państw członkowskich są objęte standardową stawką podatku akcyzowego, uchybiła zobowiązaniom spoczywającym na niej na mocy art. 19 i 21 w związku z art. 23 ust. 2 dyrektywy 92/83/EWG i art. 3 ust. 1 dyrektywy 92/84/EWG ⁽²⁾, a także z art. 110 TFUE;

— obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W dniu 24 września 2015 r. Komisja wysłała do władz greckich uzasadnioną opinię, zgodnie z którą Grecja, po pierwsze, poprzez objęcie tsipouro/tsikoudia produkowanego przez „regularnych producentów alkoholu” stawką podatku akcyzowego obniżoną o 50 % w stosunku do standardowej stawki krajowej, natomiast napojów alkoholowych przywożonych z innych państw członkowskich standardową stawką podatku akcyzowego, uchybiła zobowiązaniom spoczywającym na niej na mocy art. 19 i 21 w związku z art. 23 ust. 2 dyrektywy 92/83/EWG, także z art. 110 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), a po drugie, poprzez objęcie, na warunkach przewidzianych w prawie krajowym, tsipouro/tsikoudia produkowanego przez drobnych producentów alkoholu, zwanych „na dwa dni”, obniżoną dodatkowo stawką podatku akcyzowego, natomiast napojów alkoholowych importowanych z innych państw członkowskich standardową stawką podatku akcyzowego, uchybiła zobowiązaniom spoczywającym na niej na mocy art. 19 i 21 w związku z art. 23 ust. 2 dyrektywy 92/83/EWG i art. 3 ust. 1 dyrektywy 92/84/EWG, a także z art. 110 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE).

Przepisy prawa Unii, które regulują harmonizację struktury podatków akcyzowych od alkoholu i napojów alkoholowych nie przewidują stosowania obniżonej stawki podatku akcyzowego do tsipouro/tsikoudia. Ponadto nałożenie obniżonej dodatkowo stawki podatku akcyzowego na tsipouro/tsikoudia produkowane przez drobnych producentów alkoholu, zwanych „na dwa dni”, jest niedozwolone przez stosowne przepisy dyrektywy 92/83/EWG również w związku z odnośnymi przepisami dyrektywy 92/84/EWG. W konsekwencji odnośnie do takiego środka obowiązujące uregulowanie greckie narusza te dyrektywy. Jednocześnie narusza art. 110 akapit pierwszy TFUE, ponieważ nakłada bardziej uciążliwy podatek na importowane napoje alkoholowe podobne do tsipouro/tsikoudia, i narusza art. 110 akapit drugi TFUE, ponieważ pośrednio chroni tsipouro/tsikoudia w stosunku do innych napojów alkoholowych, które przeważnie są importowane z innych państw członkowskich i stanowią konkurencję dla tego produktu lokalnego.

⁽¹⁾ Dyrektywa 92/83/EWG Rady z dnia 19 października 1992 r. w sprawie harmonizacji struktury podatków akcyzowych od alkoholu i napojów alkoholowych (Dz.U. 1992, L 316, s. 21, wyd. spec. w jęz. polskim: rozdz. 9, t. 1, s. 206).

⁽²⁾ Dyrektywa 92/84/EWG Rady z dnia 19 października 1992 r. w sprawie zbliżenia stawek podatku akcyzowego dla alkoholu i napojów alkoholowych (Dz.U. 1992, L 316, s. 29, wyd. spec. w jęz. polskim: rozdz. 9, t. 1, s. 213).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Köln (Niemcy) w dniu 13 lutego 2018 r. – Klaus Manuel Maria Brisch

(Sprawa C-102/18)

(2018/C 142/46)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberlandesgericht Köln

Strony w postępowaniu głównym

Wnioskodawca: Klaus Manuel Maria Brisch

Pytanie prejudycjalne

Czy do złożenia wniosku o wydanie europejskiego poświadczenia spadkowego zgodnie z art. 65 ust. 2 rozporządzenia nr 650/2012 ⁽¹⁾ stosowanie formularza IV (Załącznik 4) przyjętego zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 81 ust. 2 rozporządzenia nr 650/2012 na podstawie art. 1 ust. 4 rozporządzenia wykonawczego do rozporządzenia nr 650/2012 ⁽²⁾, jest bezwzględnie konieczne czy tylko fakultatywne?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 650/2012 z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń, przyjmowania i wykonywania dokumentów urzędowych dotyczących dziedziczenia oraz w sprawie ustanowienia europejskiego poświadczenia spadkowego, Dz.U. 2012 L 201, s.107.

⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 1329/2014 z dnia 9 grudnia 2014 r. ustanawiające formularze, o których mowa w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 650/2012 w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń, przyjmowania i wykonywania dokumentów urzędowych dotyczących dziedziczenia oraz w sprawie ustanowienia europejskiego poświadczenia spadkowego, Dz.U. 2014 L 359, s.30.

Skarga wniesiona w dniu 14 lutego 2018 r. – Komisja Europejska / Rumunia**(Sprawa C-116/18)**

(2018/C 142/47)

*Język postępowania: rumuński***Strony***Strona skarżąca:* Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Samnadda, L. Nicolae i G. von Rintelen, pełnomocnicy)*Strona pozwana:* Rumunia**Żądania strony skarżącej**

- Stwierdzenie, że poprzez niewdrożenie do dnia 10 kwietnia 2016 r. przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania tej dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/26/UE z dnia 26 kwietnia 2014 r. w sprawie zbiorowego zarządzania prawami autorskimi i prawami pokrewnymi oraz udzielania licencji wieloterytorialnych dotyczących praw do utworów muzycznych do korzystania online na rynku wewnętrznym⁽¹⁾, lub w każdym razie poprzez niepowiadomienie o tych środkach Komisji Rumunia uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 43 ust. 1 tej dyrektywy;
- nałożenie na Rumunię, zgodnie z postanowieniami, o których mowa w art. 260 ust. 3 TFUE, okresowej kary pieniężnej w kwocie 42 377,60 EUR za każdy dzień opóźnienia, naliczanej od dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie, z tytułu niewykonania obowiązku powiadomienia o środkach transponujących dyrektywę 2014/26/UE;
- obciążenie Rumunii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z art. 43 ust. 1 dyrektywy 2014/26/UE, państwa członkowskie mają obowiązek przyjęcia i wdrożenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania tej dyrektywy, do dnia 10 kwietnia 2016 r., a także powiadomienia Komisji o tych środkach. Wobec tego na państwach członkowskich spoczywa obowiązek przyjęcia niezbędnych środków transponujących dyrektywę do prawa krajowego w terminie wyznaczonym w tej dyrektywie i powiadomienia Komisji o tych środkach.

Komisja proponuje też nałożenie na Rumunię okresowej kary pieniężnej w kwocie 42 377,60 EUR za każdy dzień opóźnienia, naliczanej od dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie, z tytułu niewykonania obowiązku powiadomienia jej o środkach transponujących dyrektywę 2014/26/UE. Wysokość tej kary została określona z uwzględnieniem wagi naruszenia, czasu jego trwania, a także konieczności zapewnienia skutku odstraszającego kary, na podstawie zdolności płatniczej tego państwa członkowskiego.

Termin na transponowanie dyrektywy do prawa krajowego upłynął w dniu 10 kwietnia 2016 r.

⁽¹⁾ Dz.U. 2014 L 84, s. 72.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy)
w dniu 19 lutego 2018 r. – Vanessa Gambietz/Erika Ziegler.****(Sprawa C-131/18)**

(2018/C 142/48)

*Język postępowania: niemiecki***Sąd odsyłający**

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Vanessa Gambietz

Strona pozwana: Erika Ziegler

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 6 ust. 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/7/UE z dnia 16 lutego 2011 r. w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że wymienioną w art. 6 ust. 1 dyrektywy stałą kwotę 40 EUR należy zaliczać do zewnętrznych kosztów postępowania powstałych na skutek opóźnień w płatności przez dłużnika w związku ze skorzystaniem z usług adwokata (Rechtsanwalt) przed wszczęciem postępowania i z tego względu zgodnie z art. 6 ust. 3 dyrektywy należy się z tytułu tych kosztów rekompensata?

⁽¹⁾ Dz.U. 2011 L 48 s. 1

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 14 grudnia 2017 r. w sprawie T-460/14, Association européenne des transformateurs de maïs doux (AETMD) / Rada Unii Europejskiej, wniesione w dniu 23 lutego 2018 r. przez River Kwai International Food Industry Co. Ltd

(Sprawa C-144/18 P)

(2018/C 142/49)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: River Kwai International Food Industry Co. Ltd (przedstawiciele: F. Graafsma i J. Cornelis, advocaten)

Inne strony postępowania: Association européenne des transformateurs de maïs doux (AETMD), Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 14 grudnia 2017 r. w sprawie T-460/14, Association européenne des transformateurs de maïs doux (AETMD) / Rada Unii Europejskiej; oraz
- obciążenie AETMD kosztami poniesionymi przez wnoszącego odwołanie w postępowaniu odwoławczym oraz w postępowaniu przed Sądem w sprawie T-460/14.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie twierdzi, że ustalenia Sądu są obarczone licznymi naruszeniami prawa oraz przeinaczeniem faktów i dowodów. Wnoszący odwołanie wnosi zatem o uchylenie zaskarżonego wyroku.

Wnoszący odwołanie podnosi trzy zarzuty.

Po pierwsze, brak rozpatrzenia w zaskarżonym wyroku podniesionych przez wnoszącego odwołanie zarzutów niedopuszczalności pierwotnej skargi – w tym w odniesieniu do czwartego zarzutu – naruszył prawo wnoszącego odwołanie do obrony przez Sądem. W zaskarżonym wyroku nie rozpatrzono podniesionych przez wnoszącego odwołanie zarzutów niedopuszczalności, przy czym nie podano powodu, dla którego rozpatrzenie tych zarzutów nie było konieczne.

Po drugie, poprzez uznanie kwestii podziału kosztów za kwestię związaną z określeniem wartości normalnej, a zatem obliczeniem marginesu dumpingu, a nie za kwestię związaną z istnieniem trwałej zmiany okoliczności, zaskarżony wyrok przeinaczył dowody. Żadne ze stwierdzeń przedstawionych przez wnoszącego odwołanie w toku postępowania administracyjnego nie wiązało kwestii podziału kosztów z obliczeniem marginesu dumpingu.

Wreszcie, zaskarżony wyrok narusza art. 10 rozporządzenia podstawowego ⁽¹⁾, a także ogólną zasadą niedziałania prawa wstecz, ponieważ nałożone na wnoszącego odwołanie cło antydumpingowe w rzeczywistości zostało podniesione w sposób retroaktywny z 3,6 % do 12,8 %.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. L 343, s. 51).

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 8 marca 2018 r. – Rose Vision / Komisja

(Sprawa T-45/13 RENV i T-587/15) ⁽¹⁾

[Klauzula arbitrażowa — Siódmy program ramowy w zakresie badań, rozwoju technologicznego i demonstracji (2007–2013) — Umowy o udzielenie dotacji dotyczące projektów FIRST, FutureNEM, sISI, 4NEM i SFERA — Termin na przekazanie końcowego raportu z kontroli finansowej — Kontrole finansowe stwierdzające nieprawidłowości w realizacji projektów — Zawieszenie płatności — Poufny charakter kontroli finansowych — Kwalifikowalność zadeklarowanych kosztów — Odpowiedzialność pozaumowna — Zwrot wypłaconych kwot — Szkoda spowodowana wpisaniem do systemu wczesnego ostrzegania]

(2018/C 142/50)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Rose Vision, SL (Pozuelo de Alarcón, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat J.J. Marín López)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: w sprawie T-45/13 RENV R. Lyal i M. Siekierzyńska, pełnomocnicy, wspierani przez adwokata J. Rivas, a w sprawie T-587/15 J. Estrada de Solà, P. Rosa Plaza i S. Delaude, pełnomocnicy, wspierani przez adwokata J. Rivas Andrésa)

Przedmiot

W sprawie T-45/13 RENV, po pierwsze, oparte na art. 272 TFUE żądanie stwierdzenia naruszenia postanowień umownych mających zastosowanie do projektu FutureNEM, po drugie, oparte na art. 272 TFUE żądanie naprawienia szkody, którą skarżąca miała ponieść w następstwie naruszenia tych postanowień umownych przez Komisję, po trzecie, oparte na art. 268 TFUE żądanie naprawienia szkody, którą skarżąca miała ponieść w następstwie wpisania jej nazwy do systemu wczesnego ostrzegania (SWO), i po czwarte, oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji dotyczącej wpisania nazwy skarżącej do SWO, a w sprawie T-587/15, po pierwsze, zasadniczo oparte na art. 272 TFUE żądanie stwierdzenia naruszenia postanowień umownych mających zastosowanie do projektów FIRST, FutureNEM, sISI, 4NEM i SFERA, po drugie, oparte na art. 272 TFUE żądanie stwierdzenia, że skarżąca nie jest winna Komisji żądanej od niej kwoty, żądanie naprawienia szkody, którą skarżąca miała ponieść w następstwie naruszenia tych postanowień umownych Komisję, a także zasądzenie od Komisji zapłaty kwot należnych z tytułu jej udziału w tych projektach, po trzecie, oparte na art. 268 TFUE żądanie naprawienia szkody, którą skarżąca miała ponieść w następstwie wpisania jej nazwy do SWO, a po czwarte, oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2015) 5449 final z dnia 28 lipca 2015 r. dotyczącej odzyskania kwoty ogółem 535 613,20 EUR wraz odsetkami należnymi od skarżącej.

Sentencja

- 1) Sprawy T-45/13 RENV i T-587/15 zostają połączone do celów wydania niniejszego wyroku.
- 2) Skargi zostają oddalone
- 3) Rose Vision, SL pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską, w tym w odniesieniu do sprawy T-45/13 RENV koszty poniesione w ramach początkowego postępowania przed Sądem w sprawie T-45/13, postępowania odwoławczego w sprawie C-224/15 P i w postępowaniu w trybie przekazania do ponownego rozpoznania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 178 z 22.6.2013.

Wyrok Sądu z dnia 28 lutego 2018 r. – Vakakis kai Synergates / Komisja**(Sprawa T-292/15) ⁽¹⁾****(Odpowiedzialność pozaumowna — Zamówienia publiczne na usługi — Postępowanie przetargowe — Dopuszczalność — Nadużycie proceduralne — Konflikt interesów — Obowiązek staranności — Utrata szansy)**

(2018/C 142/51)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Vakakis kai Synergates – Symvouloi gia Agrotiki Anaptixi AE Meleton, dawniej Vakakis International – Symvouloi gia Agrotiki Anaptixi AE (Ateny, Grecja) (przedstawiciele: B. O'Connor, solicitor, adwokaci S. Gubel i E. Bertolotto)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo F. Erlbacher i E. Georgieva, następnie E. Georgieva i L. Baumgart, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniosek na podstawie art. 268 TFUE zmierzający do uzyskania odszkodowania za szkodę poniesioną przez skarżącą z racji nieprawidłowości popełnionych przez Komisję w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego „Umocnienie systemu bezpieczeństwa żywności w Albanii” (EuropeAid/129820/C/SER/AL).

Sentencja

- 1) Unia Europejska jest obowiązana do naprawienia szkody poniesionej przez Vakakis kai Synergates – Symvouloi gia Agrotiki Anaptixi AE Meleton z tytułu utraty szansy uzyskania zamówienia na „Umocnienie systemu bezpieczeństwa żywności w Albanii” (EuropeAid/129820/C/SER/AL) oraz kosztów i wydatków spowodowanych udziałem w postępowaniu w sprawie udzielenia tego zamówienia.
- 2) Odszkodowanie, o którym mowa w pkt 1 sentencji, zostanie powiększone o odsetki za zwłokę, liczone od dnia ogłoszenia niniejszego wyroku do dnia całkowitej spłaty zgodnie ze stopą procentową ustaloną przez Europejski Bank Centralny (EBC) dla podstawowych operacji refinansujących, powiększoną o dwa punkty procentowe.
- 3) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 4) Strony przedstawią Sądowi w terminie trzech miesięcy od dnia ogłoszenia wyroku kwoty odszkodowania ustalone w ugodzie.
- 5) W braku ugody strony przedłożą Sądowi w tym samym terminie żądania dotyczące proponowanych kwot.
- 6) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 294 z 7.9.2015.

Wyrok Sądu z dnia 1 marca 2018 r. – Polska/Komisja**(Sprawa T-316/15) ⁽¹⁾****[EFRR — Odmowa przyznania wkładu finansowego w realizację dużego projektu — Artykuł 40 akapit pierwszy lit. g) rozporządzenia (WE) nr 1083/2006 — Uzasadnienie wkładu publicznego — Artykuł 41 ust. 2 rozporządzenia nr 1083/2006 — Przekroczenie terminu]**

(2018/C 142/52)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Rzeczpospolita Polska (przedstawiciel: B. Majczyna, pełnomocnik)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: B. R. Killmann, D. Recchia i M. Siekierzyńska, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie oparte na art. 263 TFUE, zmierzające do stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2015) 2230 z dnia 31 marca 2015 r. dotyczącej odmowy wniesienia wkładu finansowego z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (EFRR) na rzecz dużego projektu „Utworzenie innowacyjnych usług w centrum usług wspólnych IBM we Wrocławiu” w ramach osi priorytetowej nr 4 programu operacyjnego „Innowacyjna Gospodarka”.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Rzeczpospolita Polska zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 294 z 7.9.2015.

Wyrok Sądu z dnia 1 marca 2018 r. – Polska / Komisja**(Sprawa T-402/15) ⁽¹⁾****[EFRR — Odmowa przyznania wkładu finansowego na realizację dużego projektu — Artykuł 41 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1083/2006 — Ocena wkładu dużego projektu w osiągnięcie celów programu operacyjnego — Artykuł 41 ust. 2 rozporządzenia nr 1083/2006 — Przekroczenie terminu]**

(2018/C 142/53)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Rzeczpospolita Polska (przedstawiciel: B. Majczyna, pełnomocnik)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: B.-R. Killmann i M. Siekierzyńska, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie oparte na art. 263 TFUE, zmierzające do stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2015) 3228 final z dnia 11 maja 2015 r. dotyczącej odmowy potwierdzenia Rzeczypospolitej Polskiej wkładu finansowego z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (EFRR) na rzecz dużego projektu „Europejskie centrum usług wspólnych – inteligentne systemy logistyczne” w ramach osi priorytetowej nr 4 programu operacyjnego „Innowacyjna Gospodarka”.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Rzeczpospolita Polska zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 311 z 21.9.2015.

Wyrok Sądu z dnia 1 marca 2018 r. – Shoe Branding Europe / EUIPO – adidas (Położenie dwóch równoległych pasków na bucie)

(Sprawa T-85/16) ⁽¹⁾

{Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego składającego się z dwóch równoległych pasków na bucie — Wcześniejszy graficzny unijny znak towarowy przedstawiający trzy równoległe paski na bucie — Względna podstawa odmowy rejestracji — Naruszenie renomy — Artykuł 8 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 5 rozporządzenia (UE) 2017/1001]}

(2018/C 142/54)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Shoe Branding Europe BVBA (Oudenaarde, Belgia) (przedstawiciel: adwokat J. Løje)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: A. Lukošiušė, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: adidas AG (Herzogenaurach, Niemcy) (przedstawiciele: I. Fowler i I. Junkar, solicitors)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 26 listopada 2015 r. (sprawa R 3106/2014-2) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między adidas a Shoe Branding Europe.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Shoe Branding Europe BVBA zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 136 z 18.4.2016.

Wyrok Sądu z dnia 7 marca 2018 r. – Le Pen/Parlament

(Sprawa T-140/16) ⁽¹⁾

(Przepisy dotyczące zwrotu kosztów i diet posłów do Parlamentu Europejskiego — Dodatek na zatrudnienie asystentów parlamentarnych — Windykacja nienależnie wypłaconych kwot — Kompetencje sekretarza generalnego — Ciężar dowodu — Obowiązek uzasadnienia — Nadużycie władzy — Błąd dotyczący okoliczności faktycznych — Równość traktowania)

(2018/C 142/55)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Jean-Marie Le Pen (Saint-Cloud, Francja) (przedstawiciele: początkowo M. Ceccaldi i J.P. Le Moigne, następnie M. Ceccaldi, wreszcie F. Wagner, adwokaci)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: S. Seyr i G. Corstens, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga na podstawie art. 263 TFUE o stwierdzenie nieważności decyzji sekretarza generalnego Parlamentu z dnia 29 stycznia 2016 r. dotyczącej windykacji od skarżącego kwoty 320 026,23 EUR nienależnie wypłaconej w ramach zatrudnienia asystentów parlamentarnych i powiązanej z nią noty obciążeniowej z dnia 4 lutego 2016 r.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Jean-Marie Le Pen zostaje obciążony kosztami, w tym kosztami związanymi z postępowaniem o zastosowanie środków tymczasowych.

⁽¹⁾ Dz.U. C 191 z 30.5.2016.

Wyrok Sądu z dnia 1 marca 2018 r. – Altunis / EUIPO – Hotel Cipriani (CIPRIANI)

(Sprawa T-438/16) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską — Słowny znak towarowy CIPRIANI — Wcześniejszy słowny unijny znak towarowy HOTEL CIPRIANI — Rzeczywiste używanie wcześniejszego znaku towarowego — Artykuł 42 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 47 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2017/1001] — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Podobieństwo towarów i usług — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 (obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 2017/1001]

(2018/C 142/56)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Altunis-Trading, Gestão e Serviços, Lda (Funchal, Portugalia) (przedstawiciele: adwokaci A. Vanzetti, S. Bergia i G. Sironi)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: J. Crespo Carrillo i D. Walicka, pełnomocnicy)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: Hotel Cipriani Srl (Wenecja, Włochy) (przedstawiciele: początkowo P. Cantrill, solicitor, i B. Brandreth, barrister, następnie B. Brandreth, A. Poulter i P. Brownlow, solicitors)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 7 czerwca 2016 r. (sprawa R 889/2015-4) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Hotel Cipriani a Altunis-Trading, Gestão e Serviços.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Altunis-Trading, Gestão e Serviços, Lda zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 343 z 19.9.2016.

Wyrok Sądu z dnia 9 marca 2018 r. – Portugalia / Komisja**(Sprawa T-462/16) ⁽¹⁾**

[EFRG — Wydatki wyłączone z finansowania — Pomoc obszarowa — Wydatki poniesione przez Portugalię — Uzasadnione oczekiwania — Artykuł 41 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 73/2009 — Artykuł 31 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1290/2005 — Proporcjonalność]

(2018/C 142/57)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Republika Portugalska (przedstawiciele: L. Inez Fernandes, M. Figueiredo, J. Saraiva de Almeida i P. Estêvão, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Sauka, pełnomocnik, wspierany przez adwokatów M. Marquesa Mendesa i A. Dias Henriques)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2016/1059 z dnia 20 czerwca 2016 r. wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) (Dz.U. 2016, L 173, s. 59) w zakresie, w jakim dotyczy Republiki Portugalskiej.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Republika Portugalska zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 392 z 24.10.2016.

Wyrok Sądu z dnia 7 marca 2018 r. – Gollnisch/Parlament**(Sprawa T-624/16) ⁽¹⁾**

(Przepisy dotyczące zwrotu kosztów i diet posłów do Parlamentu Europejskiego — Dodatek na zatrudnienie asystentów parlamentarnych — Windykacja nienależnie wypłaconych kwot — Kompetencje sekretarza generalnego — Electa una via — Prawo do obrony — Ciężar dowodu — Obowiązek uzasadnienia — Uzasadnione oczekiwania — Prawa polityczne — Równość traktowania — Nadużycie władzy — Niezależność posłów — Błąd dotyczący okoliczności faktycznych — Proporcjonalność)

(2018/C 142/58)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Bruno Gollnisch (Villiers-le-Mahieu, Francja) (przedstawiciele: początkowo N. Fakiroff, następnie F. Wagner, adwokaci)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: G. Corstens i S. Seyr, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga na podstawie art. 263 TFUE o stwierdzenie nieważności decyzji sekretarza generalnego Parlamentu z dnia 1 lipca 2016 r. dotyczącej windykacji od skarżącego kwoty 275 984,23 EUR nienależnie wypłaconej w ramach zatrudnienia asystentów parlamentarnych i powiązanej z nią noty obciążeniowej z dnia 5 lipca 2016 r.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Bruno Gollnisch pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Parlament Europejski, w tym koszty związane z postępowaniem o zastosowanie środków tymczasowych.

⁽¹⁾ Dz.U. C 383 z 17.10.2016.

Wyrok Sądu z dnia 1 marca 2018 r. – Shoe Branding Europe / EUIPO – adidas (Odzwierciedlenie pozycji z dwóch równoległych pasków na bucie)

(Sprawa T-629/16) ⁽¹⁾

{Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego składającego się z dwóch równoległych pasków na bucie — Wcześniejszy graficzny unijny znak towarowy przedstawiający trzy równoległe paski na bucie — Względna podstawa odmowy rejestracji — Naruszenie renomy — Artykuł 8 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 5 rozporządzenia (UE) 2017/1001]}

(2018/C 142/59)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Shoe Branding Europe BVBA (Oudenaarde, Belgia) (przedstawiciel: adwokat J. Løje)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: A. Lukošiušė i A. Söder, pełnomocnicy)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: adidas AG (Herzogenaurach, Niemcy) (przedstawiciele: I. Fowler i I. Junkar, solicitors)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 8 czerwca 2016 r. (sprawa R 597/2016 2) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między adidas a Shoe Branding Europe.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje w części odrzucona, a w pozostałym zakresie oddalona.
- 2) Shoe Branding Europe BVBA zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 402 z 31.10.2016.

Wyrok Sądu z dnia 8 marca 2018 r. – Cinkciarz.pl/ EUIPO (€\$)(Sprawa T-665/16) ⁽¹⁾

{Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego €\$ — Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001] — Charakter opisowy — Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 2017/1001] — Obowiązek uzasadnienia — Artykuł 75 rozporządzenia nr 207/2009 (obecnie art. 94 rozporządzenia 2017/1001)}

(2018/C 142/60)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Cinkciarz.pl sp. z o.o. (Zielona Góra, Polska) (przedstawiciele: E. Skrzydło Tefelska, radca prawny, i K. Gajek, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: D. Walicka, pełnomocnik)

Przedmiot

Skarga na decyzję Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 14 lipca 2016 r. (sprawa R 2086/2015-5) dotyczącą rejestracji oznaczenia €\$ jako unijnego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Piątej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 14 lipca 2016 r. (sprawa R 2086/2015 5).
- 2) EUIPO zostaje obciążone kosztami postępowania

⁽¹⁾ Dz.U. C 402 z 31.10.2016.

Wyrok Sądu z dnia 28 lutego 2018 r. – Paulini/EBC(Sprawa T-764/16) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Personel EBC — Wynagrodzenie — Coroczny przegląd wynagrodzeń i dodatków — Zgodność wytycznych z prawem — Metoda obliczania — Uwzględnienie okresów zwolnienia chorobowego — Uwzględnienie działalności w charakterze przedstawiciela personelu — Zasada niedyskryminacji)

(2018/C 142/61)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Jörn Paulini (Frankfurt nad Menem, Niemcy) (przedstawiciele: początkowo L. Levi i M. Vandenbussche, następnie L. Levi i A. Tymen a wreszcie L. Levi, adwokaci)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny (EBC) (przedstawiciele: F. von Lindeiner i D. Camilleri Podestà, pełnomocnicy, wspierani przez adwokata B. Wägenbaura)

Przedmiot

Skarga na podstawie art. 270 TFUE o stwierdzenie nieważności decyzji EBC, przekazanej skarżącemu w dniu 15 grudnia 2015 r. i zmienionej w dniu 10 lutego 2016 r., dotyczącej corocznego przeglądu wynagrodzeń i dodatków za 2015 r. oraz o naprawienie szkody poniesionej jakoby przez skarżącego w wyniku tej decyzji.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Jörn Paulini pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Europejski Bank Centralny.

⁽¹⁾ Dz.U. C 14 z 16.1.2017.

Wyrok Sądu z dnia 28 lutego 2018 r. – dm-drogerie markt / EUIPO – Digital Print Group O. Schimek (Foto Paradies)

(Sprawa T-843/16) ⁽¹⁾

{Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Słowny uniijny znak towarowy Foto Paradies — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]}

(2018/C 142/62)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: dm-drogerie markt GmbH & Co. KG (Karlsruhe, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci T. Strack i O. Bludovsky)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) (przedstawiciele: M. Fischer, R. Manea i D. Walicka, pełnomocnicy)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: Digital Print Group O. Schimek GmbH (Norymberga, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci L. Petri i M. Gilch)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 15 września 2016 r. (sprawa R 1194/2015-1) dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku pomiędzy Digital Print Group O. Schimek a dm-drogerie markt.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) dm-drogerie markt GmbH & Co. KG zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 38 z 6.2.2017.

Wyrok Sądu z dnia 7 marca 2018 r. – Fertisac / ECHA(Sprawa T-855/16) ⁽¹⁾

(REACH — Opłata należna za rejestrację substancji — Ulga przyznana MŚP — Weryfikacja przez ECHA oświadczenia dotyczącego rozmiaru przedsiębiorstwa — Decyzja nakładająca należność administracyjną — Zalecenie 2003/361/WE — Przekroczenie pułapów finansowych — Pojęcie „powiązanego przedsiębiorstwa”)

(2018/C 142/63)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Fertisac (Atarfe, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokat J. Gomez Rodriguez)

Strona pozwana: Europejska Agencja Chemikaliów (ECHA) (przedstawiciele: E. Maurage, J.P. Trnka i M. Heikkilä, pełnomocnicy, wspierani przez adwokatów C. Garcíę Molyneux i L. Tosoniego)

Przedmiot

Skarga wniesiona na podstawie art. 263 TFUE, zmierzająca do stwierdzenia nieważności decyzji ECHA SME(2016) 5150 z dnia 15 listopada 2016 r., w której ECHA stwierdziła, że skarżąca nie spełnia przesłanek pozwalających na skorzystanie z opłaty ulgowej przewidzianej dla średnich przedsiębiorstw, i nakazała jej uiszczenie należności administracyjnej, a także faktur nr 10060160 i nr 10060161 wystawionych przez ECHA i załączonych do decyzji SME(2016) 5150.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Fertisac, SL zostaje obciążona kosztami postępowania, w tym kosztami postępowania w przedmiocie środków tymczasowych.

⁽¹⁾ Dz.U. C 30 z 30.1.2017.

Wyrok Sądu z dnia 7 marca 2018 r. – Equivalenza Manufactory / EUIPO – ITM Entreprises (BLACK LABEL BY EQUIVALENZA)(Sprawa T-6/17) ⁽¹⁾

Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego BLACK LABEL BY EQUIVALENZA — Wcześniejszy graficzny międzynarodowy znak towarowy LABELL — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Podobieństwo oznaczeń — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]

(2018/C 142/64)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Equivalenza Manufactory, SL (Barcelona, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci G. Macías Bonilla, G. Marín Raigal i E. Armero Lavie)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: J. Crespo Carrillo i M. del Mar Baldares, pełnomocnicy)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO była również: ITM Entreprises SAS (Paryż, Francja)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 11 października 2016 r. (sprawa R 690/2016-2) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między ITM Entreprises a Equivalenza Manufactory.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 11 października 2016 r. (sprawa R 690/2016-2).
- 2) EUIPO pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Equivalenza Manufactory, SL w toku postępowania przed Sądem.

⁽¹⁾ Dz.U. C 63 z 27.2.2017.

Wyrok Sądu z dnia 9 marca 2018 r. – Recordati Orphan Drugs / EUIPO – Laboratorios Normon (NORMOSANG)

(Sprawa T-103/17) ⁽¹⁾

Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego NORMOSANG — Wcześniejszy słowny krajowy znak towarowy NORMON — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001] — Zasada 19 ust. 2 lit. a) ppkt (ii) i zasada 20 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 2868/95 [obecnie art. 7 ust. 2 lit. a) ppkt (ii) i art. 8 ust. 1 i 7 rozporządzenia delegowanego (UE) 2017/1430]

(2018/C 142/65)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Recordati Orphan Drugs (Puteaux, Francja) (przedstawiciel: adwokat J. Quirin)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: A. Lukošiušė, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: Laboratorios Normon, SA (Tres Cantos, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat I. Gonzalez-Mogena Gonzalez)

Przedmiot

Skarga na decyzję Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 22 listopada 2016 r. (sprawa R 831/2016-5) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Laboratorios Normon a Recordati Orphan Drugs.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Recordati Orphan Drugs zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 121 z 18.4.2017.

Wyrok Sądu z dnia 8 marca 2018 r. – Claro Sol Cleaning/ EUIPO – Solemo (Claro Sol Facility Services desde 1972)

(Sprawa T-159/17) ⁽¹⁾

{Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego Claro Sol Facility Services desde 1972 — Wcześniejszy graficzny krajowy znak towarowy SOL — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]}

(2018/C 142/66)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Claro Sol Cleaning, SLU (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat N. Fernández Fernández-Pacheco)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: L. Rampini, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: Solemo Oy (Helsinki, Finlandia) (przedstawiciele: adwokaci M. Müller i A. Fottner)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 9 stycznia 2017 r. (sprawa R 478/2016-1) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu pomiędzy Solemo a Claro Sol Cleaning.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 9 stycznia 2017 r. (sprawa 478/2016-1).
- 2) Solemo Oy pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Claro Sol Cleaning, SLU.
- 3) EUIPO pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 195 z 19.6.2017.

Wyrok Sądu z dnia 7 marca 2018 r. – Rstudio/ EUIPO – Embarcadero Technologies (RSTUDIO)

(Sprawa T-230/17) ⁽¹⁾

{Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską — Słowny znak towarowy RSTUDIO — Wcześniejszy słowny unijny znak towarowy ER/STUDIO — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Podobieństwo oznaczeń — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001] — Rzeczywiste używanie wcześniejszego znaku towarowego — Artykuł 42 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 207/2009 (obecnie art. 47 ust. 2 i 3 rozporządzenia 2017/1001)}

(2018/C 142/67)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Rstudio, Inc. (Boston, Massachusetts, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: M. Edenborough, QC, i G. Smith, solicitor)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: D. Gája i D. Walicka, pełnomocnicy)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: Embarcadero Technologies, Inc. (San Francisco, Kalifornia, Stany Zjednoczone)

Przedmiot

Skarga na decyzję Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 6 lutego 2017 r. (sprawa R 493/2016-5) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Embarcadero Technologies a Rstudio.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Rstudio, Inc. zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 178 z 6.6.2017.

Skarga wniesiona w dniu 19 stycznia 2018 r. – La Marchesiana/EUIPO – Marchesi Angelo (MARCHESI)

(Sprawa T-35/18)

(2018/C 142/68)

Język skargi: włoski

Strony

Strona skarżąca: La Marchesiana Srl (Mediolan, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci M. Franzosi, F. Santonocito, A. Sobol)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Marchesi Angelo Srl (Mediolan, Włochy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy MARCHESI składający się z siedmiu pociągnięć pędzlem w kolorze pomarańczowym, niebieskim, żółtym, czerwonym, zielonym, czarnym i fioletowym – unijny znak towarowy nr 4 187 159

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 14 listopada 2017 r. w sprawach R 1753/2016-4 i R 1802/2016-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- zmianę zaskarżonej decyzji i odrzucenie w całości wniosku Angela Marchesiego o wykreślenie znaku towarowego UE'159 ze względu na brak używania;
- ustalenie i stwierdzenie w ramach zmiany zaskarżonej decyzji, że znak towarowy UE'159 był rzeczywiście przedmiotem faktycznego używania w okresie referencyjnym w ramach Unii Europejskiej zgodnie z art. 58 ust. 1 rozporządzenia w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej dla towarów lub usług z klasy 8 (ręcznie obsługiwane przybory i przyrządy, w szczególności przybory kuchenne), z klasy 16 (papier, tektura, druki, książki, czasopisma, materiały dla artystów, artykuły papirnicze, materiały dydaktyczne), z klasy 21 (naczynia i pojemniki do użytku domowego lub kuchennego, garnki, talerze, szklanki, wyroby szklane, porcelana i wyroby ceramiczne), z klasy 29 (artykuły spożywcze pochodzenia zwierzęcego, konserwowane i suszone owoce i warzywa, galaretki, dżemy, kompoty, jaja, mleko i produkty mleczne, oleje jadalne i tłuszcze), z klasy 30 (kawa i jej substytuty, herbata, kakao, cukier, ryż, mąka, chleb, makaron, ciasto, lody, dodatki mające na celu poprawę smaku żywności), z klasy 33 (napoje alkoholowe) oraz dla towarów lub usług z klasy 30 (kawiarnie), z klasy 41 (działania edukacyjne i szkoleniowe, szkolenia), z klasy 43 (usługi cateringowe świadczone przez przedsiębiorstwa dostarczające gotowe do spożycia żywność i napoje dystrybuowane przez bary, restauracje, stołówki samoobsługowe, stołówki);

- pomocniczo, w drodze częściowej zmiany zaskarżonej decyzji, oddalenie wniosku strony przeciwnej o wykreślenie z powodu braku używania znaku towarowego UE'159 w odniesieniu do towarów i usług z klasy 30 (kawiarnie), z klasy 41 (działania edukacyjne i szkoleniowe, szkolenia), z klasy 43 (usługi cateringowe świadczone przez przedsiębiorstwa dostarczające gotowe do spożycia żywność i napoje dystrybuowane przez bary, restauracje, stołówki samoobsługowe, stołówki);
- obciążenie strony przegrywającej kosztami niniejszego postępowania oraz obu poprzednich etapów postępowania.

Podniesione zarzuty

- Błędna ocena dowodów na używanie w rozumieniu art. 58 ust. 1 lit. a) oraz art. 18 ust. 1 rozporządzenia nr 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 24 stycznia 2018 r. – Autoridad Portuaria de Vigo / Komisja

(Sprawa T-41/18)

(2018/C 142/69)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Autoridad Portuaria de Vigo (Vigo, Hiszpania) (przedstawiciel: J. Costas Alonso, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- zapewnienie przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej, aby Komisja Europejska jako strażnika traktatów wykonała swój obowiązek czuwania nad jednolitym stosowaniem przepisów wspólnotowych przez wszystkie państwa członkowskie, działając w celu zagwarantowania jednolitego stosowania uregulowania europejskiego w odniesieniu do przywozów produktów pochodzenia zwierzęcego pochodzących z państw trzecich we wszystkich państwach członkowskich i ujednolicając wszystkie przepisy regulujące te kontrole;
- dokładniej, nakazanie dyrekcji generalnej ds. zdrowia i bezpieczeństwa żywności Komisji Europejskiej dokonania porównawczej oceny dotyczącej stosowania zbioru przepisów wspólnotowych regulujących przywozy produktów pochodzenia zwierzęcego pochodzących z państw trzecich do portów Vigo i Leixoes (Portugalia).

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi, że odmienne stosowanie uregulowania europejskiego w stosunku do przywozów zamrożonych i zmrzniętych produktów rybnych z krajów nie wspólnotowych łączy się ze zmianą zasad konkurencji oraz level playing field, co powoduje zakłócenie na rynku wewnętrznym.

Podnosi w tym zakresie również, że porty pełnią kluczową rolę w przepływie towarów, w szczególności w odniesieniu do przywozu produktów rybnych, z których 76 % przybywa do portów.

Skarga wniesiona w dniu 6 lutego 2018 r. – Alfamicro / Komisja

(Sprawa T-64/18)

(2018/C 142/70)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Alfamicro – Sistema de Computadores – Sociedade Unipessoal, Lda (Cascais, Portugalia) (przedstawiciele: G. Gentil Anastácio i D. Pirra Xarepe adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji (2017) 8839 final z dnia 13 grudnia 2017 dotyczącej windykacji zadłużenia w części dotyczącej noty debetowej nr nr 3241507078, z jednej strony, oraz o uchylenie wspomnianej decyzji w pozostałej części, z drugiej strony.
- obciążenie Komisji kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty.

1. Jeżeli chodzi o żądanie stwierdzenia nieważności, skarżąca powołuje się na uzurpację władzy sądowniczej przez Komisję w zakresie, w jakim zastąpiła ona orzeczenie wydane przez Sąd w dniu 14 listopada 2017 r. w sprawie T-831/14, w którym Sąd ustalił wiarygodność Unii w stosunku do określonego zobowiązania, decyzją o odmiennej treści stanowiącą tytuł egzekucyjny w odniesieniu do tego samego zobowiązania z naruszeniem art. 19 TUE i art. 272 TFUE;
2. W odniesieniu do żądania o uchylenie, skarżąca powołuje się na:
 - brak uzasadnienia, ponieważ Komisja ograniczyła się do stwierdzenia, iż zostały stwierdzone określone błędy o systemowym charakterze przy sprawdzaniu audytu finansowego przeprowadzonego zgodnie z umową będącą przedmiotem zaskarżonej decyzji, bez wyjaśnienia jednak na czym polegają te błędy;
 - naruszenie prawa w zakresie, w jakim poprzez automatyczne przeniesienie wniosków z audytu finansowego przeprowadzonego w dziedzinie stosunku umownego i innych stosunków umownych, Komisja naruszyła art. 135 ust. 5 akapit drugi rozporządzenia nr 966/2012⁽¹⁾ jak również ogólnie, podstawową zasadę umów administracyjnych, oraz w szczególności zamówień publicznych, to znaczy niematerialności klauzuli dotyczącej wynagrodzenia.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 (Dz.U. L 298, s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 9 lutego 2018 r. – Barata / Parlament

(Sprawa T-81/18)

(2018/C 142/71)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Joao Miguel Barata (Evere, Belgia) (przedstawiciel: adwokaci G. Pandey, D. Rovetta i V. Villante)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- w pierwszej kolejności, w razie potrzeby, stwierdzenie, że art. 90 regulaminu pracowniczego jest nieważny i nie ma zastosowania w niniejszym postępowaniu na podstawie art. 277 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;

- po pierwsze, stwierdzenie nieważności decyzji Parlamentu Europejskiego z dnia 30 października 2017 r. oddalającej zażalenie skarżącego złożone na podstawie art. 90 ust. 2 Regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej w dniu 19 czerwca 2017 r.;
- po drugie, stwierdzenie nieważności decyzji dyrektora ds. rozwoju zasobów ludzkich z dnia 20 marca 2017 r. o nieuwzględnieniu skarżącego w projekcie listy urzędników wybranych do celów programu szkoleniowego w ramach procedury certyfikacyjnej z 2016 r. i oddalającej jego wniosek o ponowne rozpatrzenie na podstawie art. 90 ust. 1 regulaminu pracowniczego;
- po trzecie, stwierdzenie nieważności decyzji Parlamentu Europejskiego z dnia 14 lutego 2016 r. powiadamiającej skarżącego o jego wynikach i nieuwzględniającej go na liście urzędników wybranych do procedury certyfikacji w 2016 r.;
- po czwarte, stwierdzenie nieważności decyzji Parlamentu Europejskiego z dnia 8 grudnia 2017 r. informującej skarżącego, że znalazł się na 36 miejscu na 87 zgłoszeń do procedury certyfikacyjnej w 2016 r., w wyniku czego jego nazwisko nie figuruje na odpowiednim projekcie listy;
- po piąte, stwierdzenie nieważności decyzji odmownej Parlamentu Europejskiego z dnia 21 grudnia 2016 r. w sprawie rozpatrzenia oceny i punktów kandydata oraz decyzji w sprawie wykluczenia go z procedury certyfikacji;
- po szóste, stwierdzenie nieważności wewnętrznego ogłoszenia o naborze Parlamentu Europejskiego nr 2016/014 z dnia 7 października 2016 r.;
- wreszcie, stwierdzenie nieważności w całości sporządzonego przez Parlament Europejski projektu listy urzędników wybranych do wzięcia udziału w ww. programie szkoleniowym;
- zasądzenie na rzecz skarżącego odszkodowania w wysokości 50 000 EUR;
- obciążenie pozwanego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący oczywistego błędu w ocenie i naruszenia obowiązku uzasadnienia, naruszenia art. 25 regulaminu pracowniczego, oczywistego błędu w ocenie istotnych faktów i dokumentów, naruszenia art. 296 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasady skutecznej ochrony sądowej, naruszenia art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, a ponadto zarzut niezgodności z prawem i niemożności zastosowania w odniesieniu do podnoszonej niezgodności z prawem i niemożności zastosowania art. 90 regulaminu pracowniczego.
3. Zarzut trzeci dotyczący braku kompetencji, naruszenia ogłoszenia o konkursie oraz art. 30 regulaminu pracowniczego w związku z załącznikiem III do tego regulaminu, a także obowiązku dobrej administracji.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia obowiązku dobrej administracji na podstawie art. 41 karty i oczywistego błędu w ocenie oraz naruszenia zasad równości
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia art. 1, 2, 3 i 4 rozporządzenia nr 1/58 ⁽¹⁾, naruszenia art. 1d i 28 regulaminu pracowniczego oraz naruszenia art. 1 ust. 1 lit. f) załącznika III do tego regulaminu a także naruszenia zasad równego traktowania i zakazu dyskryminacji.

⁽¹⁾ Rozporządzenie nr 1 z dnia 15 kwietnia 1958 r. w sprawie określenia systemu językowego Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej (Dz.U., wydanie specjalne w j. polskim – Rozdział 01 Tom 001, s. 3).

Skarga wniesiona w dniu 19 lutego 2018 r. – International Skating Union / Komisja**(Sprawa T-93/18)**

(2018/C 142/72)

*Język postępowania: angielski***Strony***Strona skarżąca:* International Skating Union (Lozanna, Szwajcaria) (przedstawiciel: adwokat J.-F. Bellis)*Strona pozwana:* Komisja Europejska**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 8 grudnia 2017 r. w sprawie AT.40208 – International Skating Union's Eligibilitoraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi osiem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, zgodnie z którym wnioskowanie, na którym opiera się zaskarżona decyzja jest obarczone zasadniczą wewnętrzną sprzecznością.
2. Zarzut drugi, zgodnie z którym zasady członkostwa przyjęte przez stronę skarżącą nie mają na celu ograniczania konkurencji.
3. Zarzut trzeci, zgodnie z którym zasady członkostwa przyjęte przez stronę skarżącą nie skutkują ograniczeniem konkurencji.
4. Zarzut czwarty, zgodnie z którym decyzja strony skarżącej o tym by nie autoryzować wydarzenia sportowego – 2014 Dubai Icederby, wykracza poza zakres art. 101 TFEU, ponieważ decyzja ta realizuje uzasadnione cele zgodne z kodeksem etyki strony skarżącej, który zakazuje wszelkich form promocji zakładów sportowych.
5. Zarzut piąty, zgodnie z którym w każdym wypadku decyzja strony skarżącej o tym by nie autoryzować wydarzenia sportowego – 2014 Dubai Icederby, wykracza poza terytorialny zakres zastosowania art. 101 TFEU.
6. Zarzut szósty, zgodnie z którym twierdzenie, jakoby regulamin Court of Arbitration for Sport potęgował zarzucane ograniczenia konkurencji, jest bezpodstawne.
7. Zarzut siódmy, zgodnie z którym Komisja dopuściła się nadużycia władz, stosując wobec strony skarżącej środki naprawcze, które pozostają bez związku ze stwierdzonym naruszeniem.
8. Zarzut ósmy, zgodnie z którym zastosowanie okresowych kar pieniężnych jest pozbawione ważnej podstawy prawnej.

Skarga wniesiona w dniu 12 lutego 2018 r. – Gollnisch / Parlament**(Sprawa T-95/18)**

(2018/C 142/73)

*Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* Bruno Gollnisch (Villiers-le-Mahieu, Francja) (przedstawiciel: adwokat B. Bonnefoy-Claudet)*Strona pozwana:* Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- **stwierdzenie nieważności decyzji Prezydium Parlamentu Europejskiego z dnia 23 października 2017 r., o sygnaturze PE 610.437/BUR/Decision, przekazanej w piśmie Przewodniczącego Parlamentu Europejskiego z dnia 1 grudnia, o sygnaturze D 318700, w której oddalono skierowane do kwestorów zażalenie B. Gollnisch na decyzję sekretarza generalnego;**
- stwierdzenie nieważności w całości decyzji sekretarza generalnego Parlamentu Europejskiego z dnia 1 lipca 2016 r., o nr 6, w której wskazano, że „Brunowi Gollnischowi nienależnie wypłacono kwotę 275 984,23 EUR”, a także nakazano właściwemu urzędnikowi zatwierdzającemu i księgowemu instytucji dochodzenie zwrotu tej kwoty;
- stwierdzenie nieważności powiadomienia i środków wykonawczych dotyczących wspomnianej decyzji, zawartych w piśmie dyrektora generalnego ds. finansów z dnia 6 lipca 2016 r., o sygnaturze D 201920;
- stwierdzenie nieważności w całości noty obciążeniowej nr 2016-914 podpisanej przez wspomnianego dyrektora generalnego ds. finansów w dniu 5 lipca 2016 r.;
- zasądzenie na rzecz skarżącego kwoty 50 000 EUR tytułem zadośćuczynienia za krzywdę wynikającą zarówno z bezzasadnych oskarżeń podnoszonych przed zakończeniem dochodzenia, naruszenia jego dobrego imienia, bardzo poważnego zakłócenia jego życia prywatnego i kariery politycznej przez zaskarżoną decyzję, jak i z istotnego nakładu pracy, jakiego musiał dokonać w celu prowadzenia tych procedur;
- zasądzenie na jego rzecz także kwoty 28 000 EUR tytułem kosztów poniesionych w celu opłacenia pełnomocników procesowych, przygotowania niniejszej skargi, kosztów odpisów, złożenia wspomnianej skargi i załączonych do niej dokumentów;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego wszystkimi kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty skierowane w szczególności przeciwko decyzji Prezydium.

1. Zarzut pierwszy – dotyczący szeregu naruszeń istotnych wymogów proceduralnych, jakich strona pozwana miała dopuścić się przy przyjęciu zaskarżonej decyzji. Zdaniem strony skarżącej procedura skutkująca przyjęciem zaskarżonej decyzji narusza prawo strony skarżącej do rozpatrzenia jej sprawy przez niezależny organ. Strona pozwana miała również naruszyć prawo do obrony skarżącej. Następnie zaskarżoną decyzję oparto na nieprawidłowym oświadczeniu przedstawiciela kwestorów, a jej uzasadnienie jest niewystarczające w zakresie, w jakim nie udzielono w nim odpowiedzi na szereg zarzutów szczegółowych podniesionych przez stronę skarżącą.
2. Zarzut drugi – dotyczący przeinaczenia okoliczności faktycznych związanych z przyjęciem zaskarżonej decyzji.

Strona skarżąca podnosi również zarzuty, jakie podniosła wobec decyzji sekretarza generalnego kwestionowanej przed Prezydium Parlamentu w zakresie, w jakim ten ostatni utrzymał zaskarżoną decyzję w mocy, nie uwzględniając prawidłowo argumentów podnoszonych przez stronę skarżącą.

1. Zarzut pierwszy – dotyczący wad procedury skutkującej przyjęciem decyzji przez sekretarza generalnego związanych z brakiem właściwości sekretarza generalnego, naruszeniem prawa do obrony, odwróceniem ciężaru dowodu, niedostatecznym uzasadnieniem oraz naruszeniem zasady pewności prawa i zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań.

2. Zarzut drugi – dotyczący naruszenia praw obywatelskich asystentów parlamentarnych, dyskryminującego traktowania strony skarżącej, nadużycia władzy, naruszenia niezależności deputowanych i braku uwzględnienia roli lokalnych asystentów parlamentarnych, jak również naruszenia zasady proporcjonalności.

Skarga wniesiona w dniu 22 lutego 2018 r. – Fundaci3n Tecnia Research & Innovation/REA

(Sprawa T-104/18)

(2018/C 142/74)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Fundaci3n Tecnia Research & Innovation (Donostia-San Sebastián, Hiszpania) (przedstawiciele: P. Palacios Pesquera i M. Rius Coma, adwokaci)

Strona pozwana: Agencja Wykonawcza ds. Badań Naukowych (REA)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie, że niniejsza skarga oraz zawarte w niej zarzuty są dopuszczalne;
- uwzględnienie zarzutów podniesionych w ramach niniejszej skargi i w konsekwencji stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji oraz stwierdzenie, że nie jest konieczny zwrot kwot odpowiadających zadaniom wykonanym przez fundację TECNALIA;
- obciążenie REA kosztami niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga dotyczy decyzji wydanej po przeprowadzeniu postępowania kontryktoryjnego w sprawie odzyskania środków finansowych w ramach umowy o dofinansowanie projektu FP7-SME-2013–605879-FOODWATCH. Powodem decyzji o rozwiązaniu umowy o dofinansowanie projektu FoodWatch jest rzekome nie poinformowanie pozwanej o istnieniu projektu BreadGuard, który zdaniem REA wykazuje znaczne podobieństwo do projektu FoodWatch pod względem celów, metodologii pracy i oczekiwanych rezultatów.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący braku uzasadnienia zaskarżonej decyzji z uwagi na nieuwzględnienie okoliczności odciążających wskazanych przez fundację TECNALIA w toku kontryktoryjnego postępowania wyjaśniającego.
2. Zarzut drugi, dotyczący naruszenia treści załącznika II do umowy o dofinansowanie projektu FoodWatch, jako że pozwana nie ujawniła tożsamości niezależnych ekspertów, którzy podpisali się pod ekspertyzami, na których opiera się zaskarżona decyzja, przez co TECNALIA nie mogła wnieść o ich wyłączenie.
3. Zarzut trzeci, dotyczący naruszenia zasady winy, jako że pozwana nie uwzględniła stopnia uczestnictwa fundacji TECNALIA w popełnieniu zarzucanych czynów.

4. Zarzut czwarty, dotyczący naruszenia zasady legalności, zważywszy, że TECNALIA wykonała projekty w prawidłowy sposób i nie dopuściła się naruszenia lub niewykonania podjętych zobowiązań.
5. Zarzut piąty, dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności z uwagi na nieuwzględnienie stopnia winy każdego z uczestników zarzucanego zachowania.

Skarga wniesiona w dniu 20 lutego 2018 r. – Laverana / EUIPO – Agroecopark (VERA GREEN)

(Sprawa T-106/18)

(2018/C 142/75)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Laverana GmbH & Co.KG (Wennigsen, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci J. Wachinger, M. Zöbisch oraz R. Drozd)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Agroecopark (Majadahonda, Hiszpania)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający: Agroecopark

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „VERA GREEN” – zgłoszenie nr 15 068 646

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 18 grudnia 2017 r. w sprawie R 982/2017-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 20 lutego 2018 – Agencja Wydawnicza Technopol/EUIPO (200 PANORAMICZNYCH)

(Sprawa T-117/18)

(2018/C 142/76)

Język postępowania: Polski

Strony

Strona skarżąca: Agencja Wydawnicza Technopol sp. z o. o. (Częstochowa, Polska) (przedstawiciel: C. Rogula, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Słowny znak towarowy Unii Europejskiej „200 PANORAMICZNYCH” – zgłoszenie nr 15 299 688

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 15 grudnia 2017 r. w sprawie R 2194/2016-5

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- zmianę Decyzji PIO poprzez uwzględnienie odwołania Skarżącej i dokonanie rejestracji znaku towarowego „200 PANORAMICZNYCH” ze względu na uznanie, iż: oznaczenie słowne „200 PANORAMICZNYCH” nie spełnia przesłanek z art. 7 ust.1, w szczególności lit. b) i c) RZTUE, a zatem nie istnieje podstawa do odmowy rejestracji znaku towarowego;

oraz/lub

- zgodnie z art. 7 ust. 3 RZTUE oznaczenie słowne „200 PANORAMICZNYCH” nabyło wskutek używania charakter odróżniający (wtórną zdolność odróżniającą), a zatem nie istnieje podstawa do odmowy rejestracji znaku towarowego, w szczególności nie ma zastosowania żadna z przesłanek wskazanych w art. 7 ust. 1 lit. b), c) i d);

ewentualnie

- uchylenie Decyzji PIO i zobowiązanie Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (dalej: EUIPO) do ponownego rozpatrzenia zgłoszenia znaku towarowego UE w celu rejestracji znaku słownego „200 PANORAMICZNYCH”, numer zgłoszenia 015299688, w szczególności pod kątem usunięcia obecnie występujących nieprawidłowości, a to uznania, iż: oznaczenie słowne „200 PANORAMICZNYCH” nie spełnia przesłanek z art. 7 ust.1, w szczególności lit. b) i c) RZTUE, a zatem nie istnieją żadne bezzwzględne podstawy odmowy rejestracji;

oraz/lub

- zgodnie z art. 7 ust. 3 RZTUE oznaczenie słowne „200 PANORAMICZNYCH” nabyło wskutek używania charakter odróżniający (wtórną zdolność odróżniającą), a zatem nie istnieje podstawa do odmowy rejestracji znaku towarowego, w szczególności nie ma zastosowania żadna z przesłanek wskazanych w art. 7 ust. 1 lit. b), c) i d);
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust.1, lit. b), c) i d) rozporządzenia nr 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 20 lutego 2018 – Agencja Wydawnicza Technopol/EUIPO (300 PANORAMICZNYCH)

(Sprawa T-118/18)

(2018/C 142/77)

Język postępowania: Polski

Strony

Strona skarżąca: Agencja Wydawnicza Technopol sp. z o. o. (Częstochowa, Polska) (przedstawiciel: C. Rogula, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Słowny znak towarowy Unii Europejskiej „300 PANORAMICZNYCH” – zgłoszenie nr 15 299 696

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 15 grudnia 2017 r. w sprawie R 2195/2016-5

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- zmianę Decyzji PIO poprzez uwzględnienie odwołania Skarżącej i dokonanie rejestracji znaku towarowego „300 PANORAMICZNYCH” ze względu na uznanie, iż: oznaczenie słowne „300 PANORAMICZNYCH” nie spełnia przesłanek z art. 7 ust.1, w szczególności lit. b) i c) RZTUE, a zatem nie istnieje podstawa do odmowy rejestracji znaku towarowego;

oraz/lub

- zgodnie z art. 7 ust. 3 RZTUE oznaczenie słowne „300 PANORAMICZNYCH” nabyło wskutek używania charakter odróżniający (wtórną zdolność odróżniającą), a zatem nie istnieje podstawa do odmowy rejestracji znaku towarowego, w szczególności nie ma zastosowania żadna z przesłanek wskazanych w art. 7 ust. 1 lit. b), c) i d);

ewentualnie

- uchylenie Decyzji PIO i zobowiązanie Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (dalej: EUIPO) do ponownego rozpatrzenia zgłoszenia znaku towarowego UE w celu rejestracji znaku słownego „300 PANORAMICZNYCH”, numer zgłoszenia 015299696, w szczególności pod kątem usunięcia obecnie występujących nieprawidłowości, a to uznania, iż: oznaczenie słowne „300 PANORAMICZNYCH” nie spełnia przesłanek z art. 7 ust.1, w szczególności lit. b) i c) RZTUE, a zatem nie istnieją żadne bezwzględne podstawy odmowy rejestracji;

oraz/lub

- zgodnie z art. 7 ust. 3 RZTUE oznaczenie słowne „300 PANORAMICZNYCH” nabyło wskutek używania charakter odróżniający (wtórną zdolność odróżniającą), a zatem nie istnieje podstawa do odmowy rejestracji znaku towarowego, w szczególności nie ma zastosowania żadna z przesłanek wskazanych w art. 7 ust. 1 lit. b), c) i d);
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

Naruszenie art. 7 ust.1, lit. b), c) i d) rozporządzenia nr 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 20 lutego 2018 – Agencja Wydawnicza Technopol/EUIPO (400 PANORAMICZNYCH)

(Sprawa T-119/18)

(2018/C 142/78)

Język postępowania: Polski

Strony

Strona skarżąca: Agencja Wydawnicza Technopol sp. z o. o. (Częstochowa, Polska) (przedstawiciel: C. Rogula, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Słowny znak towarowy Unii Europejskiej „400 PANORAMICZNYCH” – zgłoszenie nr 15 299 704

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 15 grudnia 2017 r. w sprawie R 2200/2016-5

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- zmianę Decyzji PIO poprzez uwzględnienie odwołania Skarżącej i dokonanie rejestracji znaku towarowego „400 PANORAMICZNYCH” ze względu na uznanie, iż: oznaczenie słowne „400 PANORAMICZNYCH” nie spełnia przesłanek z art. 7 ust.1, w szczególności lit. b) i c) RZTUE, a zatem nie istnieje podstawa do odmowy rejestracji znaku towarowego;

oraz/lub

- zgodnie z art. 7 ust. 3 RZTUE oznaczenie słowne „400 PANORAMICZNYCH” nabyło wskutek używania charakter odróżniający (wtórną zdolność odróżniającą), a zatem nie istnieje podstawa do odmowy rejestracji znaku towarowego, w szczególności nie ma zastosowania żadna z przesłanek wskazanych w art. 7 ust. 1 lit. b), c) i d);

ewentualnie

- uchylenie Decyzji PIO i zobowiązanie Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (dalej: EUIPO) do ponownego rozpatrzenia zgłoszenia znaku towarowego UE w celu rejestracji znaku słownego „400 PANORAMICZNYCH”, numer zgłoszenia 01 5299704, w szczególności pod kątem usunięcia obecnie występujących nieprawidłowości, a to uznania, iż: oznaczenie słowne „400 PANORAMICZNYCH” nie spełnia przesłanek z art. 7 ust.1, w szczególności lit. b) i c) RZTUE, a zatem nie istnieją żadne bezwzględne podstawy odmowy rejestracji;

oraz/lub

- zgodnie z art. 7 ust. 3 RZTUE oznaczenie słowne „400 PANORAMICZNYCH” nabyło wskutek używania charakter odróżniający (wtórną zdolność odróżniającą), a zatem nie istnieje podstawa do odmowy rejestracji znaku towarowego, w szczególności nie ma zastosowania żadna z przesłanek wskazanych w art. 7 ust. 1 lit. b), c) i d);
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust.1, lit. b), c) i d) rozporządzenia nr 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 20 lutego 2018 – Agencja Wydawnicza Technopol/EUIPO (500 PANORAMICZNYCH)

(Sprawa T-120/18)

(2018/C 142/79)

Język postępowania: Polski

Strony

Strona skarżąca: Agencja Wydawnicza Technopol sp. z o. o. (Częstochowa, Polska) (przedstawiciel: C. Rogula, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Słowny znak towarowy Unii Europejskiej „500 PANORAMICZNYCH” – zgłoszenie nr 15 299 712

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 15 grudnia 2017 r. w sprawie R 2201/2016-5

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- zmianę Decyzji PIO poprzez uwzględnienie odwołania Skarżącej i dokonanie rejestracji znaku towarowego „500 PANORAMICZNYCH” ze względu na uznanie, iż: oznaczenie słowne „500 PANORAMICZNYCH” nie spełnia przesłanek z art. 7 ust.1, w szczególności lit. b) i c) RZTUE, a zatem nie istnieje podstawa do odmowy rejestracji znaku towarowego;

oraz/lub

- zgodnie z art. 7 ust. 3 RZTUE oznaczenie słowne „500 PANORAMICZNYCH” nabyło wskutek używania charakter odróżniający (wtórną zdolność odróżniającą), a zatem nie istnieje podstawa do odmowy rejestracji znaku towarowego, w szczególności nie ma zastosowania żadna z przesłanek wskazanych w art. 7 ust. 1 lit. b), c) i d);

ewentualnie

- uchylenie Decyzji PIO i zobowiązanie Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (dalej: EUIPO) do ponownego rozpatrzenia zgłoszenia znaku towarowego UE w celu rejestracji znaku słownego „500 PANORAMICZNYCH”, numer zgłoszenia 01 5299712, w szczególności pod kątem usunięcia obecnie występujących nieprawidłowości, a to uznania, iż: oznaczenie słowne „500 PANORAMICZNYCH” nie spełnia przesłanek z art. 7 ust.1, w szczególności lit. b) i c) RZTUE, a zatem nie istnieją żadne bezwzględne podstawy odmowy rejestracji;

oraz/lub

- zgodnie z art. 7 ust. 3 RZTUE oznaczenie słowne „500 PANORAMICZNYCH” nabyło wskutek używania charakter odróżniający (wtórną zdolność odróżniającą), a zatem nie istnieje podstawa do odmowy rejestracji znaku towarowego, w szczególności nie ma zastosowania żadna z przesłanek wskazanych w art. 7 ust. 1 lit. b), c) i d);
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust.1, lit. b), c) i d) rozporządzenia nr 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 20 lutego 2018 – Agencja Wydawnicza Technopol/EUIPO (1000 PANORAMICZNYCH)

(Sprawa T-121/18)

(2018/C 142/80)

Język postępowania: Polski

Strony

Strona skarżąca: Agencja Wydawnicza Technopol sp. z o. o. (Częstochowa, Polska) (przedstawiciel: C. Rogula, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Słowny znak towarowy Unii Europejskiej „1000 PANORAMICZNYCH” – zgłoszenie nr 15 299 671

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 15 grudnia 2017 r. w sprawie R 2208/2016-5

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- zmianę Decyzji PIO poprzez uwzględnienie odwołania Skarżącej i dokonanie rejestracji znaku towarowego „1000 PANORAMICZNYCH” ze względu na uznanie, iż: oznaczenie słowne „1000 PANORAMICZNYCH” nie spełnia przesłanek z art. 7 ust.1, w szczególności lit. b) i c) RZTUE, a zatem nie istnieje podstawa do odmowy rejestracji znaku towarowego;

oraz/lub

- zgodnie z art. 7 ust. 3 RZTUE oznaczenie słowne „1000 PANORAMICZNYCH” nabyło wskutek używania charakter odróżniający (wtórną zdolność odróżniającą), a zatem nie istnieje podstawa do odmowy rejestracji znaku towarowego, w szczególności nie ma zastosowania żadna z przesłanek wskazanych w art. 7 ust. 1 lit. b), c) i d);

ewentualnie

- uchylenie Decyzji PIO i zobowiązanie Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (dalej: EUIPO) do ponownego rozpatrzenia zgłoszenia znaku towarowego UE w celu rejestracji znaku słownego „1000 PANORAMICZNYCH”, numer zgłoszenia 01 5299671, w szczególności pod kątem usunięcia obecnie występujących nieprawidłowości, a to uznania, iż: oznaczenie słowne „1000 PANORAMICZNYCH” nie spełnia przesłanek z art. 7 ust.1, w szczególności lit. b) i c) RZTUE, a zatem nie istnieją żadne bezwzględne podstawy odmowy rejestracji;

oraz/lub

- zgodnie z art. 7 ust. 3 RZTUE oznaczenie słowne „1000 PANORAMICZNYCH” nabyło wskutek używania charakter odróżniający (wtórną zdolność odróżniającą), a zatem nie istnieje podstawa do odmowy rejestracji znaku towarowego, w szczególności nie ma zastosowania żadna z przesłanek wskazanych w art. 7 ust. 1 lit. b), c) i d);
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

Naruszenie art. 7 ust.1, lit. b), c) i d) rozporządzenia nr 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 27 lutego 2018 r. – Lidl Stiftung/ EUIPO – Shimano Europe (PRO)

(Sprawa T-122/18)

(2018/C 142/81)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Lidl Stiftung & Co. KG (Neckarsulm, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci A. Berger oraz A. Marx)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Shimano Europe BV (Nunspeet, Niderlandy).

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy „PRO” – zgłoszenie nr 14 468 904

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 7 grudnia 2017 r. w sprawie R 1332/2017-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji i oddalenie sprzeciwu nr 002654773 wobec zgłoszenia nr 014 468 904;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania;
- obciążenie Shimano Europe B.V. kosztami postępowania przed EUIPO.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit b) i c) rozporządzenia nr 2017/1001;
- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit b) rozporządzenia nr 2017/1001.

**Skarga wniesiona w dniu 27 lutego 2018 r. – Bayer Intellectual Property / EUIPO
(Przedstawienie serca)**

(Sprawa T-123/18)

(2018/C 142/82)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Bayer Intellectual Property GmbH (Monheim am Rhein, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci V. von Bomhard i J. Fuhrmann)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy (Przedstawienie serca) – zgłoszenie nr 15 701 568

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 7 grudnia 2017 r. w sprawie R 145/2017-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;

- uwzględnienie odwołania wniesionego przez stronę skarżącą przed Izbą Odwoławczą EUIPO; oraz
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesiony zarzut

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 27 lutego 2018 r. – vanHaren Schoenen / Komisja

(Sprawa T-126/18)

(2018/C 142/83)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: vanHaren Schoenen BV (Waalwijk, Niderlandy) (przedstawiciele: adwokaci S. De Knop, B. Natens, A. Willems i M. Meulenbelt)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie skargi za dopuszczalną;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2017/2232 z dnia 4 grudnia 2017 r. nakładającego ponownie ostateczne cło antydumpingowe oraz stanowiącego o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz niektórych rodzajów obuwia ze skórzanymi cholewkami pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Wietnamu oraz wyprodukowanych przez niektórych producentów eksportujących w Chińskiej Republice Ludowej i Wietnamie oraz wykonującego wyrok Trybunału Sprawiedliwości w sprawach połączonych C-659/13 i C-34/14 oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia art. 5 ust. 1 i 2 TUE z powodu braku istnienia podstawy prawnej dla przyjęcia spornego rozporządzenia i, pomocniczo, naruszenia zasady równowagi instytucjonalnej ustanowionej w art. 13 ust. 2 TUE.
2. Zarzut drugi dotyczy naruszenia art. 266 TFUE z powodu zaniechania przyjęcia środków niezbędnych do wykonania wyroku z dnia 4 lutego 2016 r. w sprawach połączonych C-659/13 i C-34/14, C & J Clark International (EU:C:2016:74).
3. Zarzut trzeci dotyczy naruszenia art. 1 ust. 1 i art. 10 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2016/1036 ⁽¹⁾ oraz zasady pewności prawa z powodu nałożenia cła antydumpingowego na towary znajdujące się w swobodnym obrocie.
4. Zarzut czwarty dotyczy naruszenia art. 21 rozporządzenia (UE) 2016/1036 z powodu nałożenia cła antydumpingowego mimo braku przeprowadzenia ponownej oceny interesu Unii. Zdaniem strony skarżącej w każdym razie oczywiście nieprawidłowe byłoby uznanie jakoby nałożenie cła antydumpingowego leżało w interesie Unii.

5. Zarzut piąty dotyczy naruszenia art. 5 ust. 1 i 4 TUE z powodu przyjęcia aktu wykraczającego poza to, co jest konieczne do osiągnięcia jego celów.

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej, Dz.U. 2016, L 176, s. 21.

Skarga wniesiona w dniu 28 lutego 2018 r. – Cortina i FLA Europe / Komisja

(Sprawa T-127/18)

(2018/C 142/84)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Cortina (Oudenaarde, Belgia) i FLA Europe (Oudenaarde, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci S. De Knop, B. Natens i A. Willems)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie skargi za dopuszczalną;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2017/2232 z dnia 4 grudnia 2017 r. nakładającego ponownie ostateczne cło antydumpingowe oraz stanowiącego o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz niektórych rodzajów obuwia ze skórzanymi cholewkami pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Wietnamu oraz wyprodukowanych przez niektórych producentów eksportujących w Chińskiej Republice Ludowej i Wietnamie oraz wykonującego wyrok Trybunału Sprawiedliwości w sprawach połączonych C-659/13 i C-34/14 oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia art. 5 ust. 1 i 2 TUE z powodu braku istnienia podstawy prawnej dla przyjęcia spornego rozporządzenia i, pomocniczo, naruszenia zasady równowagi instytucjonalnej ustanowionej w art. 13 ust. 2 TUE.
2. Zarzut drugi dotyczy naruszenia art. 266 TFUE z powodu zaniechania przyjęcia środków niezbędnych do wykonania wyroku z dnia 4 lutego 2016 r. w sprawach połączonych C-659/13 i C-34/14, C & J Clark International (EU:C:2016:74).
3. Zarzut trzeci dotyczy naruszenia art. 5 ust. 1 i 4 TUE z powodu przyjęcia aktu wykraczającego poza to, co jest konieczne do osiągnięcia jego celów.

Skarga wniesiona w dniu 22 lutego 2018 r. – IQ Group Holdings Berhad / EUIPO – Krinner Innovation (Lumiqs)

(Sprawa T-133/18)

(2018/C 142/85)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: IQ Groupe Holdings Berhad (Heckmondwike, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: adwokat S. Carter)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Krinner Innovation GmbH (Straßkirchen, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Międzynarodowa rejestracja wskazująca Unię Europejską graficznego znaku towarowego Lumiqs – rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską nr 1 220 053

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 12 grudnia 2017 r. w sprawie R 983/2017-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- zezwolenie na dokonanie przez skarżąca rejestracji dla zmienionego wykazu spornych towarów;
- obciążenie EUIPO kosztami poniesionymi przez skarżąca w ramach niniejszego postępowania.

Podniesiony zarzut

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 2017/1001.

**Skarga wniesiona w dniu 1 marca 2018 r. – Monster Energy / EUIPO – Nordbrand Nordhausen
(BALLER'S PUNCH)**

(Sprawa T-134/18)

(2018/C 142/86)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Monster Energy Company (Corona, Kalifornia, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: P. Brownlow, solicitor)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Nordbrand Nordhausen GmbH (Nordhausen, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „BALLER'S PUNCH” – zgłoszenie nr 14 823 306

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 12 grudnia 2017 r. w sprawie R 998/2017-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;

- stwierdzenie nieważności decyzji Wydziału Sprzeciwów z dnia 13 marca 2017 r. wydanej w postępowaniu w sprawie sprzeciwu B002643172;
- nakazanie rejestracji znaku towarowego, wobec którego zgłoszono sprzeciw, dla wszystkich towarów objętych zgłoszeniem.
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 21 lutego 2018 r. – Avio / Komisja

(Sprawa T-139/18)

(2018/C 142/87)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Avio SpA (Rzym, Włochy) (przedstawiciele: G. Roberti, G. Bellitti, i I. Perego, avvocati)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- co do istoty – stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2016) 4621 final z dnia 20 lipca 2016 r. dotyczącej wyrażenia zgody, w rozumieniu art. 8 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004 z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw, na operację „ASL / Arianespace”, sprawa COMP/M.7724;
- tytułem środków dowodowych – nakazanie Komisji, na podstawie art. 88, 89 i 91 lit. b) regulaminu postępowania, złożenia dokumentów wskazanych w części trzeciej niniejszej skargi;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga jest skierowana przeciwko decyzji Komisji z dnia 20 lipca 2016 r. C(2016) 4621 final z dnia 20 lipca 2016 r. dotyczącej wyrażenia zgody, w rozumieniu art. 8 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004 z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw, na operację „ASL / Arianespace”, sprawa COMP/M.7724, opublikowanej w wersji jawnej w dniu 11 grudnia 2017 r.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie i dopuściła się braków w dochodzeniu i braku uzasadnienia, ponieważ nie przeanalizowała prawidłowo ryzyka wykluczenia konkurentów z rynku wyrzutni obsługiwanych przez Arianespace, w szczególności jeśli chodzi o wydajność, zachęty i skutki antykonkurencyjne;
2. Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie, ponieważ nie zażądała zobowiązań dotyczących rynku wyrzutni obsługiwanych przez Arianespace, w szczególności w odniesieniu do zagrożeń dla konkurencji związanych z konfliktem interesów w Arianespace i ryzykiem wymiany informacji wrażliwych pomiędzy Arianespace i ASL.

Skarga wniesiona w dniu 28 lutego 2018 r. – Caprice Schuhproduktion / Komisja**(Sprawa T-157/18)**

(2018/C 142/88)

*Język postępowania: niderlandzki***Strony**

Strona skarżąca: Caprice Schuhproduktion GmbH & Co. KG (Pirmasens, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci S. De Knop, B. Natens i A. Willems)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie skargi za dopuszczalną;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2017/2232 z dnia 4 grudnia 2017 r. nakładającego ponownie ostateczne cło antydumpingowe oraz stanowiącego o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz niektórych rodzajów obuwia ze skórzanymi cholewkami pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Wietnamu oraz wyprodukowanych przez niektórych producentów eksportujących w Chińskiej Republice Ludowej i Wietnamie oraz wykonującego wyrok Trybunału Sprawiedliwości w sprawach połączonych C-659/13 i C-34/14 oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty. Zarzuty te są identyczne z zarzutami podniesionymi w sprawie T-127/18 Cortina i FLA Europe/Komisja.

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL